

8^e
INDO-CHINOIS

299

Giá : 0\$50

TUÔNG HÁT CÁI-LƯƠNG

鳳儀亭

PHỤNG-NGHĨ-DÌNH

« VƯƠNG TÙ-ĐỒ XẢO LẬP LIÊN-HUỜN-KẾ ;

« ĐỒNG THÁI-SƯ ĐẠI NÁO PHỤNG-NGHĨ-DÌNH.

Người đặt: TRƯƠNG-QUANG-TIỀN

CLICHÉ NG.CHI-HOA

SAIGON. — IMP. J. VIET

Nom d'auteur

Eièn (Lương quang)

Titre de l'ouvrage Phùng Nghi-Dĩnh (le palais
Phùng-Nghi) théâtre

Nhà Kho

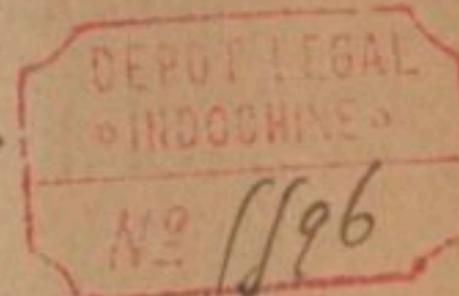
Quán Ven Đường

Chủ quán: Huỳnh Chiếu Đẳng

TUÔNG

PHỤNG-NGHĨ-ĐÌNH

Tuồng phản làm mười mản, 71 bài ca.

MỤC LỤC

Bài	Bài
1· Xàn-xê..... 1	17· Bình-bán..... 3
2· Bác-man tấn-cống. 1	18· Kim-tiền..... 6
3· Đường-thái-tôn.... 1	19· Khóc-hoàng-thiên. . 5
4· Lý ngựa ô..... 2	20· Vọng-cồ..... 5
5· Lý con sáo..... 2	21· Lưu-thủy tầu-mã. . 1
6· Tứ-đại-cảnh..... 1	22· Kồng-minh..... 4
7· Bắn tiều..... 1	23· Mẫu-tầm-tử. 3
8· Madelon..... 1	24· Hành-vân. 4
9· Thu-hồ..... 1	25· Ngũ-diểm. 5
10· Giang-nam. 1	26· Bài-tạ 7
11· Nam-ai..... 1	27· Xuân-phong..... 1
12· Lưu-thủy-trường. . 1	28· Long-hồ-hội. 4
13· Tứ-đại-oán. 1	29· Lưu-thủy-khúc..... 1
14· Tây-thi..... 1	30· Xuân-nǚ. 1
15· Cõ-bắn..... 1	31· Giao-duyên. 2
16· Văn-thiên-tường... 1	32· Tam-pháp-nhập-môn 1

Sơ lược diễn tích

Màn nhứt.— Đồng-Trát đãi yến. Bồng có quân dân bọn Bắc-Biên đến nạp. Đồng-Trát dạy chém. Trương-Ôn thấy vậy nóng lòng bước ra can, không được bèn xỉ-mạ Trát, Trát sai Quách-Tị chém. Đinh-Quân chịu không được cũng nhảy ra xỉ-mạ Đồng-Trát, lại lấy khai liệt. Lử-Bố bắt được đá Đinh-Quân, Trát truyền quân đem chém luôn.

Màn nhì. — Quan-tư-Đồ là Dương-Doản thấy cha con Trát làm lộng bèn về định mưu kế, sang qua tư phòng Điều-Thuyền, cha con bèn tính lập liên-huờn kế vây vây.

Màn ba. — Tư-Đồ kêu thợ đúc một cái mảo vàng, sai người đem dung cho Lử-Bố.

Màn tư. — Lử-Bố ngồi tại dinh, bỗng có người đến dưng mảo vàng, nói là của Tư-Đồ dạy đem. Bố tiếp lấy và đặc chí chẳng cùng, bèn định sang dinh Tư-Đồ mà tạ ơn.

Màn năm. — Yến-diên tại dinh Tư-Đồ. Tư-Đồ già say, dạy Đieu-Thuyền ra thế mặt. Đieu-Thuyền và Bố tỏ tình luyến-ái nhau. Tư-Đồ tinh rượu bèn hứa sẽ gả Đieu-Thuyền cho Lử-Bố. Bố rất vừa lòng liền lạy tạ ơn.

Màn sáu. — Tư-Đồ thưa lúc vắng người, quì xin thỉnh Đồng-Trát sang dinh mình dự yến. Trát bâng lòng.

Màn bảy. — Đồng-Trát sang dinh Tư-Đồ. Lúc ăn uống. Tư-Đồ dạy bọn nữ-nhạc ra ca hát cho Trát xem. Trát rất vừa ý Đieu-Thuyền. Tư-Đồ xin đưa ngay, bèn cùng Trát lên xe trở về Tướng-phủ.

Màn tám. — Tư-Đồ đưa con qua dinh Đồng-Trát, lúc trở về gặp Lử-Bố. Bố làm dữ, hỏi sao đã hứa gả Đieu-Thuyền cho ta, mà nay lại đưa cho Thái-sử. Tư-đồ nói : Thái-sư rước dâu về cho Lử Ôn-Hầu. Lử-Bố xin lỗi.

Màn chín. — Đồng-Trát và Đieu-Thuyền đang ngồi uống rượu. Bố rình thấy, Thuyền lấy khăn lau lụy tỏ ý trè-uất. Bố chịu không được bèn vào ứng thịnh lên rằng : đi chầu cha. Trát tha chầu, Bố lại hầu. Trát giận quở-mắng, Bố lui ra ngoài, đứng lên cao dòm vò. Trát sai quân đuổi.

Màn mười. — Lý-Nhu vào tỏ cùng Trát rằng Lử-Bố hờn giận và bảo phải kêu va đến lấy lời phủ-hủy cùng ban thưởng bạc vàng. Trát nghe lời. Một hôm Trát đi chầu thiên-tử, sợ Bố ở nhà sanh quấy, bèn dắt theo. Lúc Trát mắc chầu, Bố ở ngoài lén về Tướng-phủ, gặp Đieu-Thuyền đang trang - điếm, bèn kêu ra. Thuyền hẹn sẽ gặp nhau tại Phụng-nghi-Đinh. Hai đàng chuyện-vãng, Đồng-Trát ra gặp, vát kích vừa đâm Bố. Bố bắt được xô té, xãy gặp Lý-Nhu ; Nhu khuyên Trát nên đưa Thuyền cho Bố thì xong chuyện. Đồng-Trát về dinh tinh với Đieu-Thuyền, Thuyền không chịu, đòi tự-tử, Trát lấy làm yêu. Lý-Nhu sang hỏi, Trát giận nói : mày có bâng lòng đem vợ mày đưa cho thằng Bố không ? Nhu bỏ về. Đieu-Thuyền than-khóc, nói ở đây không tiện, Đồng-Trát bèn dạy xe giá đưa mình cùng Đieu-Thuyền về my-Ô.

TUỒNG PHỤNG-NGHĨ-DÌNH

MÀN THỨ NHỨT

(Đơn màn: Đồng-Trát ngồi giữa, Lữ-Bố đứng gần, Quách-Tị ngồi một bên.)

ĐỒNG-TRÁT NÓI. — Hòn trào thừa-tướng, Đồng-Trát tánh danh, oai-thể đầy mặc sức hoành-hành, non sông ấy quyết tình chiêm đoạt. Nay ta đã cất riêng một chỗ lầu-dài dính dây cách tràng-an hai trăm rưỡi dặm, để đối với cung-diện của Hòn Hiển-dẽ, đó là quận My-Ô. Bởi vậy nên tuy là : chúc-tước già phục-tùng ngoài mặt, nhưng mà ; giang-san đà cầm lồng trong tay, cha chả ! toại chí biết chừng nào !

NGÂM : (Rồi đâyắt sẽ có ngày,
(Đoạt ngôi Thiên-tữ, nối đời Đồng-gia.

CA LƯU THỦY TRƯỜNG

Ràng rõ-ràng ý trời xui nèn
Liệu ngôi Thiên-tữ khó bền
Vậy cho nên khiến phải lo toan
Oai thể ta lầy-l>tag
Giang-san mặc sức tung-hoành
Thật người người đều kinh
Ta như vầy ai tranh
Nha-trão đông thịnh danh chói rạng
My-Ô ấy quận
Riêng lầu-dài kinh-dinh
Vào tuyển vào trong cung.
Kẽ có dư tâm trăm gái lịch
Quân-gia mấy vạn, cửa-cải thêm vô ngần

LỮ-BỐ : Xem nhắm xem khắp cùng
Quã thật hữu phần
Số của cha mấy người sánh kịp
Quân hầu-hạ đông tây.

Lần mồi lần ra đi
Rồ nghi-vệ nhà vua.
Bọn quần thần rước đưa
Đòm xem chúng dân yêu vì
Thiên-hạ phục-tùy,
Một nhà hưởng vinh-huê.
Nay Hồn-vương, tuy vậy còn ấu-thơ.
Ta tiếm ngôi soán-đạt
Giang-san nắm chặt, ai cùn dám cản-ngăn

QUÁCH-TI : Đòm trong hàng trăm quan.

Thảy thảy đều an nhiên, ra ý đà kiêm
Ôi thời Thái-sư oai-quyền
Bốn phương thảy phục-tùng
Thiệt là vận rất hưng
Lòng trời đà khiến nên
Vậy xin ngài khá toan
Ngỏ soán ngôi cầm quyền.

ĐỒNG-TRÁT : Vẫn ta cũng đã sẵn lòng
Nhưng vậy hãy còn, chờ gấp dịp sẽ hay.
Kia xem dinh-dẩy lầu-dài
Cung-điện kho-tàng, có thua gì Hồn-vương.
Thinh oai tự sấm động-vang.
Trăm quan khiếp sợ
Quyền vua chắc lỏng ở tay.
Phỉ bấy phỉ thay là
Xả-tắc san-hà
Ghe ngày về tay ta.

NÓI LỐI. — Quân bây ! — dạ — (quân chạy ra) coi sắp-
đặt yên-tiệc hân-hòi và dọn lên cho mau đa nghé ! — dạ —
này, bây vào thưa lại với ba vị quan là Vương-Doản, Đinh-
Quản và Trương-Ôn, rằng Thìra-tướng cho mời ra phó
yên ! — dạ — (quân chạy đi.)

LŨ-BỐ NÓI. — Thưa dưỡng-phụ, phen này ta nên xem
trong hàng các quan, nếu mà ai thuận ý thời thời, bằng
cô kẻ phản tâm phải tinh, phải tinh xử trước đi thì mới là
tiện đó dưỡng-phụ.

ĐỒNG-TRÁT NÓI. — Phải, lời con nói rất đúng. Cha
cũng tinh như vậy đó da.

QUÁCH-TỊ NÓI. — Được vây thi hay lâm. Còn ai mà
chẳng kiêng oai-quyền của Thùa-tướng và Lữ-ôn-Hầu.

(Quân bưng rượu thịt lên. Vương-Doãn, Đinh-Quân và Trương-
Ôn cũng ra đến xá xá và ngồi).

ĐỒNG-TRÁT NÓI. — Nay ta đã thiết yến-liệc hằng-hòi,
có vây xin mời các quan đồng dự cho vui.

VƯƠNG-DOÃN NÓI. — Chúng tôi rất đợi ơn Thùa-tướng.

ĐỒNG-TRÁT NÓI. — Các quan cứ việc hỉ-hạ, ấy là các
quan có lòng chung vui chung buồn, chung lo chung liệu
cùng ta đó da! Khiển cho ta.

CA BÌNH-BÁN VĂN

Thêm càng thêm khoái tâm.

Thấy quanh mình vẫn-vô bá quan.

Đều yêu-đang táng-dương cho thành
Hầu cùng nhau hưởng cuộc hiền-vinh

LŨ-BỐ : Tiệc này đây là tiệc đồng thịnh
Cả các quan thấy đều nhứt tâm
Lo liệu hầu có ngày đặt-an
Thâu mối giềng trị-vì nhơn dân.
Nghĩa đồng-liệu phải yêu nhau cùng
Mà hiệp-công đâu cật mới xong.

QUÁCH-TỊ : Vã Thái-sư nha-trảo đã đồng
Quyền rộng lớn ai còn chẳng thông
Vì vậy mới trước sau một lòng.
Ất rồi đây nhơn nguyện thiêng tùng

TU-ĐỒ : Muôn việc đều do một chữ đồng
Có đồng tâm muôn việc ắt xong.

TRƯƠNG-ÔN: Lời thật nói ra thì động
Liếc xem đời mỗi ngày một lộng
Lòng xoát mũi dạ rất xốn-xang

ĐINH-QUÂN: E cái ngôi cữu-ngũ không bền
Chưng bối chưng những phe gian-nịnh
Thế nào đây cũng định toan mưu
Phản-phúc vua.

(Đồng-Trát và Lũ-Bố ngó Trương-Ôn Đinh-Quân lườm-lườm, vì
nghe trái tai mình, kể quân dắt bọn Bắc-biên đến trước mặt tên
Nhà canh.)

LÍNH CANH HỎI. — Cha chả! chú này dắt người ta đi đâu mà đóng lầm vậy?

TÊN QUÂN NÓI. — Nó là quân Bắc-biên phản tám dấy loạn, nay tôi vâng lệnh quan Tống-trấn giải chúng nó về đây, vậy nhờ cậu vào tàu lại, coi lệnh trên định lẻ nào!

LÍNH CANH NÓI. — Có vậy chú đứng đây há! (bước vào qui) Bầm lệnh Thùa-tướng.

ĐỒNG-TRÁT HỎI. — Quân! việc chi đó vậy?

QUÂN NÓI. — Bầm, có người giải bọn Bắc-biên về đến trước kia, còn chờ lệnh Thùa-tướng.

ĐỒNG-TRÁT NÓI. — Có vậy Tu-Đồ hãy bước ra xem thử coi (Vương-Doãn dạ đoạn bước ra) Uã nầy quân! vạn chớ!

CA KIM-TIỀN

Lủ Bắc-biên nầy tội chi?
Đem đến đây ngươi nạp cớ gì?
Mau khá tỏ nỗi niềm ra đi
Kéo dạ rất nghi!

TÊN QUÂN : Thưa lại ngài, quân nó thật, không kẽ gi
Khinh phép nước khiến đều loạn-ly
Cuớp-giục góm-ghê
Ngày nay chúng tôi đem nạp
Thượng-hoàng lượng-suy tự ý giết tha

TU-ĐỒ : Thôi rồi ngươi làm-lở khó ra
Nơi nầy đây Thùa-tướng thiết ra
Phải đâu cung-diện lâu-dài thánh-thượng
Ngươi thật chẳng thông, dễ cho đến chuyện
Biết làm sao tiện!

TÊN QUÂN NÓI. — Thưa ngài, té ra đây không phải là
đền vua hay sao?

TU-ĐỒ NÓI. — Không. Đây là nơi của Đồng-thùa-tướng
thiết ra yến-âm cùng các quan, ngươi vô ý giải lầm, thiết
là rồi quá.

TÊN QUÂN NÓI. — Thưa ngài, bây giờ tôi tính dắt
chúng nó trỡ ra, hầu đền nạp cho thánh-thượng thì cũng
được chớ có sao đâu ngài?

TU-ĐỒ NÓI.— Úy! bộ người chưa biết oai-thể của Thùa-tướng hay sao chớ! Như người là: thượng á ngô thiêng-tử, hạ á linh chư-hầu, oai danh nghe cả thảy cúi đầu, quyền linh xuống người đều ròn óc, chớ phải chơi đâu mà muốn ra thì ra, muốn vô thi vô! Thôi, có vậy người hãy dắt bọn theo ta vào trong, coi linh thừa-tướng phán dạy lẻ nào!

TÊN QUÂN NÓI.— Dạ. (Đoạn dắt bọn Bắc-biên theo Vương-Doản, đến trước mặt Đồng-Trát qui xuống.)

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— Tu-Đồ! việc chi đó vây?

TU-ĐỒ NÓI.— Bầm linh thừa tướng.

CA KHÓC HOÀNG-THIỀN.

Lý-Thôi Tông-trấn, hết phương lo-lắng.
Bắt đặng loài gian, bấy lâu rối-loàn.
Khiến cho chẳng an dân tình
Cớ mà dạy quân
Giải ngay đến nơi nghe lệnh
Thùa-tướng ngài xữ phân cho

ĐỒNG-TRÁT: Khá trao giấy tờ, ngỏ bầu ta xem
(Quân trao tờ Đồng-Trát xem)

LŨ-BỐ: Những quân khốn này, dè làm chi đây?

NÓI LỐI.— Dao-phũ-quân! —dạ— truyền hạ sát! —dạ.

BỘN BẮC-BIÊN NÓI.— Bầm lạy thượng quan, oan chúng tôi lầm ngài ơi!

LŨ-BỐ NÓI.— Làm sao mà oan? oan nỗi gì hữ?

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— Tờ kia biên quả-quyết, án no cũng dành rành, đả kết bè lập dǎn tự mình, còn than ức kêu oan chi đó?

BỘN BẮC-BIÊN NÓI.— Bầm thượng quan, xin lịch trên xét rõ, cho kẻ dưới nhờ cùng, chúng tôi như cá chậu chim lồng, thân phận tỉ con ong cái kiến. Chịu ức-uất khó bề mở miệng, muốn phản-trần khôn tiện hở môi.

NGÂM: (Vắn hơi kêu chẳng thấu trời,
(Cúi đầu trǎm lạy, mở lời một phen.

CA VỌNG CỐ

TÊN THỨ NHẤT : Vì là đâu xui khiến
Ra nỗi nguy-biến như vậy
Lời ngay dám xin tò-bày ;
Thượng-quan ví như đất trời

TÊN THỨ NHÌ : Soi xét-soi cho cặng
Dủ lòng thương cho, cảnh-tình bạn tôi
Vì thân cô thế mỏng
Nên khó bèle chóng-cự loài gian

TÊN THỨ BA : Cảm những quân ác-độc
Có kè gì tội phước là chi
Làm những đếu bất lương vô nghĩ
Người trong đến nǎo-nề

TÊN THỨ TƯ : Bằng mà mình chẳng nghe
Không kết đoàn hiệp lũ rồi đây
Chúng nó sẻ gây oán thù
Có đẽ mình yên thân mãi đâu

TÊN THỨ NĂM : Thật đổi đầu
Nên phải ép lòng theo
Cúi lạy thượng quan xét giùm
Nghĩ cho cùng bạn tôi rất oan.

NÓI LỐI.— *Bãm lay thượng quan, nếu mà chẳng vưng lời, thi ắt là sanh họa, chúng nó hâm, sẻ giết con giết vợ, lại đốt cửa đốt nhà, vì vậy nên bạn tôi, lỡ vô vòng khổ nỗi tháo ra, vì nghịch cảnh ép lòng theo đở, xin thượng-quan xét lại cho chúng tôi nhở.*

LỦ-BỐ NẠT.— *É, đừng có già hảm nà ! trước đã sanh tâm hung-dữ, nay còn làm mặt hiền lành, thưa dưỡng-phụ, tội bạn này tội đáng gia-bình, gương thiện ác gương đà tò-rò, rồi đó !*

ĐÔNG-TRÁT NÓI.— *Thôi, án kia thật quả, tội nọ đã đành, nào có phải oan tình, mà hòng than thưa phận ! Võ-sĩ ! — dạ — (võ-sĩ chạy ra) thính lệnh đa nghé ! — dạ.*

CA LUU-THỦY TÂU-MÃ

Thừa lệnh ta, dặn thì phải nghe
Bạn này đây rất là hung-ác

Mau đem cắt tay, chặc chơn túc thi
Khoét tròng con mắt
Hay bó xong, liệu vô chảo dầu
VỎ-SỈ : Lời linh trên, dám sai chạy nào
Bọn tôi đà đem sẵn gươm-đao
Nguyễn tận tâm, trừ cho an
Quân hoan dãy loạn.

QUÂN BẮC-BIÊN KÊU VANG. — *Trời đất ôi! oan lầm
trời ôi! oan chúng tôi lầm thượng quan ôi!!!*

VỎ-SỈ NẠT. — *Ôi! lũ báy mà oan ức gì nà! đi, đi theo ta
đây lập túc.* (VỎ-SỈ kéo lôi bọn ấy đi, các quan đều run sợ).

TRƯƠNG-ÔN (bước ra) NÓI. — *Bâm linh thừa-tướng,*
trong thấy dân tình nguy-khổn, khiến nên lòng dạ xốn-xang,
xin ngài giùm mở đức nhiêu sanh, cho nó được
nhờ ơn tái tạo, *kéo tội nghiệp lầm đó ngài!*

ĐỒNG-TRÁT NÓI. — *Uả lạ cho Trương-Ôn!* tội sấp nó
cang chi phải dự, phận nhà ngươi miếng giữ cho tròn,
mưa dừng làm khéo làm khôn, mà phải mang mang tai
hại, bảy giờ đa.

TRƯƠNG-ÔN (giận) NÓI. — *Này Đồng-Trát, ta nói cho
người biết, người làm như vậy là vi phép lầm đa!* dầu
việc chi việc chi, cũng còn chờ linh thiên-tử chờ! có đâu
cha con bảy, lại á quyền như vậy, không kiên phép chút
nào, dám làm đều ý thế hiếp cô, cùng gây chuyện bất
nhân thất đức, này.

CA KHÔNG-MINH

Cái lũ gian bảy, sao chẳng kẽ ai!
Nhắc đến thêm gay, cảm túc lầm thay!
Quã một phồn bảy muôn tiếm ngôi
Thiệt rõ ràng ta đoán chẳng sai
Phép nào lại dám, chém giết dân tình
Dầu rằng chúng nó, bung ác không lành
Cũng phải chờ linh của thiên-nhan
Có lẻ nào bảy dám làm ngang!
LỦ-BỐ : Nay quả thật Trương-Ôn lớn mạt

Dám buông lời xúc phạm lượng trên
Rất nên bất bình
Vậy đem ra chém quách làm gương

CA MẦU-TÂM-TỬ

ĐỒNG-TRÁT : Cũng tại ngươi sanh sự cho nên
Thôi thì mưa dừng có than phiền
Chuyện của ai mặc ai sao khéo
Chắc chỉ thêm hại cho thân
Truyền quân đem chém đầu liền

TRƯƠNG-ÔN : Đứng anh hùng sanh tử nài bao
Có phải ta sợ lệnh chi đâu
Ví dầu thác mà được trọn trung
Thì ta càng thêm rở danh.

ĐỒNG-TRÁT (ngó Quách-Tị) NÓI. — *Truyền trảm thủ Trương-Ôn !*

QUÁCH-TỊ NÓI. — *Đã, vưng lệnh thừa tướng !* (rút gươm
ra chém đoạn bêu đầu lên) *Bấm ngài, tôi đã y lệnh dạ, hạ sát Trương-Ôn, lấy thủ cấp của hắn dâng lên, xin ngài xem lại.*

ĐỒNG-TRÁT (nhìn) NÓI. — *Được đà ! vậy cho nó biết, kéo mà ; không nhầm xem thời thế, lại dám thị oai-quyền, chẳng xét mình độc mộc cô thân, khéo làm mặt trung quân ái quốc !*

ĐINH-QUẢN (giận bước ra) NÓI. — *Cha chả ! cha con thừa tướng, lộng thiêt mà ! muốn chém ai thì chém, muốn giết ai thì giết. Có phải là ; ý quyền thế gây đều bạo ngược, á lệnh vua hại kẻ anh tài, thật không kiên trời rộng đất dày, dám làm chuyện thần sầu quỉ khóc, nay ta nói cho phồn bấy biết.*

CA KIM-TIỀN

Sao lớn gan làm chuyện ngang.
Bây sắp bảy gian-nịnh một phồn
Không kẽ phép nước cùng luật vua
Giết bọn Bắc-biên
Nay có người, trông thấy vậy, sanh nóng lòng.
Nên bước đến kiểm lời thiệt hơn

Ngó được gián can
Phồn bảy chẳng suy cho cạn
Lại còn hành-hung, truyền quân giết ngang
TU-ĐỒ : Thôi thi thôi việc đã dở dang
(Bước gần Đinh-Quân) Khá dẫn tâm thủng-thĩnh nói nǎng
Chớ nên nóng giận, quá lời không tiện
ĐINH-QUÂN : Cái bọn vô lương, nghỉ cho quá lỏng
Nính làm saoặng.

(Giúc khai rượu quẩn Đồng-Trát, Lữ-Bố bắt được, đá Đinh-Quân nhào chết giấc).

LŨ-BỐ NÓI. — Ta khá khen cho Đinh-Quân đã ! thật cả gan lớn mật, dám múa mỏ khua môi, thấy trứng kia chơi đá nực cười, xem chấu nọ chống xe mà thận.

ĐỒNG-TRÁT NÓI. — *Thằng Đinh-Quân nó chưa ghê mà ! cái loài phản tâm, làm vậy, để cũng vô ích. Trương-Ôn đã bỏ mạng, Đinh-Quân khó còn hồn, hai thằng cũng như một, dao-phũ quân ! — dạ — nó đã chí quyết hành-hung, bây cứ đem ra trẫm quyết, đã nghé ! — dạ — (quân bắt Đinh-Quân đi chém, Tư-Đồ ngồi sững chảy nước mắt, ra ý đau đớn tức-giận, song cứ vuốt dạ) Quân ! — dạ — truyền bãi yến ! — dạ — nay các quan, trong cơn yến tiệc vui say, khiển cho Đinh-Quân với Trương-Ôn nó sành tâm xúc-phạm đến ta làm vậy, ta phải trùng-trị, đó cũng là van bắt đắt dỉ, chớ các quan có cang chi mà sợ !*

QUÁCH-TÌ NÓI. — Bầm linh thừa tướng, ngài làm như vậy là phải lắm chớ ! từ đây còn ai dám xúc-phạm đến ngài !

TU-ĐỒ NÓI. — *Phải chớ ! lúc nay nếu Lữ-Ôn-Hầu không lẹ mắt để cho Đinh-Quân quá tay, thì còn chi là linh thừa-tướng, cho nên giết cũng là đáng lắm mà !*

(day qua bên kia lau nước mắt)

LŨ-BỐ NÓI. — Quan-Tư-Đồ nói rất phải.

ĐỒNG-TRÁT NÓI. — Bây giờ yến điện đã mǎng, thôi thời.

ĐỒNG NGÂM : (Phân tay trở lại tư dinh,
(Còn ngày hội-hiệp, phỉ tình đồng liêu.

Hạ màn

MÀN THỨ NHÌ

(Đợn màn: Điêu-Thuyền ngồi tại tư phòng, chống tay lên trán, ra ý sầu thâm, trên bàn có chong một cây đèn).

ĐIỀU-THUYỀN NÓI.— *Than ôi ! chút thân bồ-liều, lẩn tay tinh lại, đà hai tám tuổi đầu, nghĩ mà buồn biết bao nhiêu ! vì lở sanh phận gái, nên chịu kém tài trai, thật : gan ruột nào ai dè kém ai, nhưng mà : liều bồ nghỉ sức còn thiểu sức. Mấy ngày rày tôi trộm xem cha tôi khi-sắc chẳng vui, ra tuồng sầu thâm, bởi vậy nên khiến cho tôi, ngày dài bức-rúc, đêm lun thở-than, chẳng rõ cha tôi có việc chi mà ăn không ngon nằm không ngủ, ôi thôi !*

NGÂM : (Nghỉ suy lụy úa hai hàng,
(Đêm khuya đối ngọn đèn tàng ngàn-ngơ.

GA VỌNG-CỒ

Lòng này như dao cắt
Đau-dớn bức-rúc khôn cùng.
Tàng canh luổn ngơ-ngần lòng.
Đôi mắt không ráo tròng.
Gan lá gan như dần
Nghỉ minh mà thêm, tủi thầm đòi con
Vì đâu xui nê nỗi
Cho cha già mặt ủ mày châu
Xang xốn-xang tất dạ
Mấy bữa rày thơ-thần vào ra.
Dòm xem tuồng thiết-tha ưu-sầu
Dường gan ruột ai bàu
Nhìn mắt nhìn luốn đau
Thương cha già tuổi-tác đà cao
Tâm sự chẳng hay thế nào
Hoặc nước nhà làm sao biết đâu !
Phận liều-bồ khó nỗi toan lo
Đối bóng suốt đêm thần-thờ
Ruột như dần nào ai biết cho !

(Vương-Doản bước đến lóng tai rình, gặt đầu, tỏ ý vui mừng lắm)

VƯƠNG-DOÃN NÓI. — *Cha chả ! nảy giờ lão lóng tai rình
nghe con Diêu-Thuyền nó than-vãng, khiến cho lão : hoạn tâm bất
tận, toại chí vô cùng, nước bình-an khó biết tôi trung,
nhà thắc-ngặt mới hay con thǎo. Nó thấy lão sao mà : ra
vào sầu-nǎo, ngồi đứng xổc-xang, thức không hay đêm
lụn canh tàng, ăn chẳng biết miếng ngon vật lạ. Phải
chờ ! nước nhà đang buỗi điên-dǎo như vầy, mình là một
vị lão-thần, không lo sao được ! không buồn sao được !*

CA HÀNH-VÂN

Bụng lo-lường, đêm lụn canh trường
Thốn-thức nào an
Thương thay Hòn-dẽ, tuồi hởi ấu-xuân
Bị những tay gian thần mưu sự
Cha con Đồng-Trát
Quyết lập phe đảng mình cho đồng.
Ngỏ có ngày trông-mong tiếm quyền
Lâu-dài dinh-thự, lũy-thành nghinh-ngang
Cung-điện kho-tàng, xưng minh Thượng-phụ
Sảnh cùng vua quyền xem đã ngang.
Còn thêm chém giết, những kẻ trung-thần
Ác-độc khôn cùng
Khiến lòng ta càng thêm xốn-xang
Cả trào đều tọa-thị điềm-nhiên
Ấu ta phải tinh
Lập « liên-huờn-kẽ » mới xong.

NÓI LỐI. — *Nếu cứ để cho phe gian-nịnh một ngày một
lùng-lẫy, thì còn chi là cơ-nghiệp Hòn-trào ! Ấu là lão phai
vào bàn-tính với con Diêu-Thuyền thử coi, may ra liên-
huờn-kẽ lập xong, cha con nó giết lẫn nhau, thì thiệt là hay
lắm. (Bước vào, cặp mắt lườm-lườm, tỏ ý giận.)*

ĐIỀU-THUYỀN (đứng dậy) HỎI. — *Thưa, con chào cha !
Chẳng hay đêm hôm khuya-khoắc sao cha, lại chưa chịu
nghỉ an giấc điệp, mà hãy còn thốn-thức canh gà ?*

VƯƠNG-DOÃN (lục soát khắp cùng) NÓI. — *É thôi nà !
dẹp mi đi ! đừng kiểm lời dã-lả với ta, khéo lành miệng
khá khen cho đó !*

CA KHỒNG-MINH

Chớ khá ngoan-ngôn ! xảo ngữ với ai !
Thứ hỏi đêm hôm, sao chưa nghỉ-ngơi ?
Mà hãy còn năn-nĩ ỷ-ôi,
Chốn tư phòng than-vắng với ai ?

ĐIỀU-THUYỀN (run) : Cúi đầu khép-nép, cha xét suy giùm
Lý nào con dám, riêng ý tư tình
Chẳng qua là mấy bùa rày đây
Thấy cha già mặt ủ mày chau !
Lòng con thật rất nên nghi-ngại
E nước nhà có đại sự chi
Hay duyên-cớ gì !
Vì vậy con luôn những sầu-bi.

(Vương-Doản khóc, Điều-Thuyền càng kinh-hãi hơn nữa)

NÓI LỐI. — *Thưa cha, chẳng hay việc chi mà cha đã ngọc tuông
dào làm vậy ? khiến cho con bối-rối khôn cùng ! xin cha già bày
tỏ, được con trẻ hẳng-tàng, con nói thiệt, vì đến đều thập tữ
nhứt sanh, hay phải chuyện thiên lao vạn khồ, thì con cũng
quyết tận tâm kiệt lực đó cha !*

VƯƠNG-DOẢN NÓI. — *Con ôi, thiệt ngày nay cha mới biết,
tuy tuổi con còn nhỏ, nhưng gan trẻ cũng già, con ôi, việc
nước đà rối tự tơ vò, bởi vậy nên, lòng cha luôn đau đớn
dao cắt. Lúc này chẳng qua là cha già thử ý con đó thôi, chớ con
có đều chi khuất-lấp mà cha hỏng nghi-ngại đó con !*

ĐIỀU-THUYỀN NÓI. — *Thưa cha, việc nước làm sao mà rối
lắm làm vậy, chẳng hay con có được rõ-biết cùng chăng ?*

VƯƠNG-DOẢN NÓI. — *Con muốn biết, có vậy con hãy ngồi
lên cha lạy, rồi cha sẻ tỏ cho mà nghe !*

ĐIỀU-THUYỀN (thất kinh) NÓI. — *Úy trời đất ôi ! xin cha
chớ phân như vậy mà con mang tội rất nhiều. Vã lại, trót chịu
công-ơn dưỡng-dục, cầm bắng đạo-nghĩa sanh-thành, con
nói thiệt, nếu mà ; vì nước nhà cha được rõ danh, dầu sanh
tử con cam thưa dạ, đó cha !*

VƯƠNG-DOẢN NÓI. — *May cha chả ! cha có dè đâu sự-nghiệp
cơ-dồ, chī ở trong tay con trẻ ! Nếu vậy thì con lòng nghe cha phân
dây.*

CA TỨ-ĐẠI OÁN

Con hởi con khuyên khá cẩn-phòng
Phải tua kín-niệm muôn phần
Lại sự thì cha già mạng vong

ĐIỀU-THUYỀN : Dám thừa cha chớ ngại-ngần
Con thệ nguyễn một lòng sắt định
Có quĩ thần chứng minh.
Dẫu tử sanh con cũng quyết tình
Băng bội ngôn
Xin cho con thác nơi dao kim
Con há dám than phiền
Ơn dưỡng dục hởi còn mang
Có lý nào con phần tâm, đó cha
Tuy không cốt nhục cũng tình-thâm
Bấy lâu nhờ công ơn dạy dỗ
Há kẽ gì thiêng lao vạn khồ
Dẫu phải làm tấm thân trâu ngựa
Tang xương nát thịt,
Con nghỉ cho đèn chửa vừa

VƯƠNG-DOẢN : Nay trẻ đã cạn lời
Thì cha mới dám tò-bày
Kéo dạ nầy luổn những ngại-nghi
Nầy con, nước-nhà đà suy-vi
Nên khiến cho cái phe Đồng-Trát
Oai-thể lẫy-lừng
Riêng một cỏi dọc-ngang
Chẳng kẽ gì thiêng-nhan, đó con ôi !
Lý-Nhu mưu sự tham-gian
Dốc một lòng hại nhơn ích kỷ
Lữ-Bố thi tánh tình rất dị
Trên triều-đinh khốn nguy xiết kẽ
Dưới xem bá tánh đã hết phương vây vùng
Đồng-Trát lại lộng quyền
Tính-toan những việc chẳng hiền
Quyết một lòng soán vị đế-vương
Các quan nghĩ đã cùng phương
Song nhắm vô mưu khả liệu
Cha rất lo buồn

E cơ-nghiệp Hớn-vương
Phải có ngày tiêu-tang, đó con !

ĐIÊU-THUYỀN : Than nghe dứt tiếng than
Cha vừa dứt cái tiếng than....,
Con lấy làm xốn-xang tắt dạ
Vậy thời cha già
Nếu tinh được kể chi
Khá tở bày ra đi
Con thê tâm muôn thác chẳng từ, đó mà!

VƯƠNG-DOÀN : Thế cha đã liếc xem
Chán biết ruột gan
Đồng-Trát cùng cái thắng Lữ-Bố
Cũng là một phồn
Đãm nguyệt với say huê
Cha dụng liên-huờn-kẽ ni
Ất phải xong muôn việc chờ gì !
Cha nghỉ có khó gi.....!
Xem trộm xem sắc trẽ ai bì
Muốn nên việc phải túc thì
Trước đem con hứa duyên cho Lữ-Bố
Sau đưa về tay Đồng-Công
Con khá toan thừa cơ ứng biến
Cho chúng nó phải lầm
Hầu trồ mặt giết nhau,
Công nghiệp nầy xiết bao đó con !

ĐIÊU-THUYỀN ; Nghe cha phân tòi âm-hao
..... Con nghỉ rất đớn-đau !
Xin cha khá vận-trù
..... Mưu kế ấy rất mầu.
Chi sá chi chút phận liêu-bồ
Miềng cho trọn
Đạo quân-thần thì thôi, đó cha ôi !

NÓI LỐI.— Thưa cha, tưống là việc chi kia ! chờ còn việc
liêu thân giúp nước, thì đâu thế nào con cũng chả dám từ.
Miềng là : Nghĩa chúa trẻ đáp-dền vẹn-vẻ, ơn cha con
xử được vuông-tròn, kế liên-huờn kế ấy đắt thành, thì thân
bèo-bọt thân nầy sá quản. Đó cha.

VƯƠNG-DOẢN NÓI.— Được vây thi may chே cơ-nghiệp
Hờn-trào biết chừng nào ! Thôi thôi.

CA NGŨ-ĐIỀM QUA BÀI TẠ

Kể bày đâu đó đều xong.
Ất cơ nghiệp Hờn-vương còn dài
Nầy con khá hết lòng ngay
Rán sao được tiếng thơm muôn đời.

- ĐIÊU-THUYỀN : Lời đà nguyện một lời
Làm gì lại dám sai
Trẻ xin thệ chẳng phai lợt lòng
Dầu phải xương tảng thịt nát
Nào có dám tiếc gì thân
- ĐỒNG CA ; Nguyễn cõi ách nước nạn dân
Cho quân nịnh biết tay một lần.

Hạ màn.

MÀN THỨ BA

(Đơn màn : Vương-Doãn ngồi tại tư dinh mõi mình)

VƯƠNG-DOÃN NÓI.— Con Điêu-Thuyền của lão thiệt là qui
biết chừng nào ! con nuôi mà được làm vậy, thì dầu cho ba đứa con
ruột cũng chẳng bằng ! Bây giờ đây, lão tính kêu thợ đến khám một
cái anh-quan, sai người đem qua dưng cho Lữ-Bố. Thế nào, được vật
nó cũng tầm đáp nghĩa, chừng ấy, bày tiệc ta khoan đãi
tất tình.

NGÂM : (Mưu sâu minh biết lấy mình,
(Trong lòng nhặt nhiệm, ngoài tình đầy đưa.
Trẻ bày ! — dạ — Ra cho ông biếu đây ! — dạ — .

TÊN QUÂN (chạy ra) NÓI.— Bầm ống, tôi xin ưng hầu.

VƯƠNG-DOÃN NÓI.— Này quân, người mau đi rước một
người thợ đúc cho thật khéo, bảo đến cho ông dạy lập tức đây nhé!

TÊN QUÂN NÓI.— Dạ, tôi xin vâng. (bước ra đi).

VƯƠNG-DOẢN NÓI. — *Phen này lão già say, bảo Điều-Thuyền
ra dãi rượu thế, để cho nó giòn-hớt với nhau, thì dẫu cho thắng Lữ-
Bố mà gan sắt đi nữa, cũng phải chết mệt vì tình, làm sao mà thoát
đặng mỹ-nhơn kế!*

(Tên quân và anh thợ bước vào xá)

QUÂN NÓI. — *Bãm, tôi đã rước thợ đến rồi, xin ông dạy việc.*

THỢ NÓI. — *Thưa ngài, chẳng hay ngài đòi tôi đến, truyền
dạy việc chi?*

VƯƠNG-DOẢN NÓI. — *Vậy chờ nhà ngươi làm thợ đã bao
lâu rồi? có phải là tay thiện nghệ chẳng?*

THỢ NÓI. — *Thưa ngài, như tôi là:*

CA LONG-HỒ-HỘI

Làm thợ đà, mấy chục năm
Nên đã thông, các kiều vở
Thể làm mau, ít người sánh kịp
Tôi chậm thi tình
Khâm càng lanh
Qui phụng long lân, rất rõ-ràng
Ấy đó tú linh, còn bác tiên
Cùng kiêu chí, do nơi ý ngài.

VƯƠNG-DOẢN NÓI. — *Thợ như vậy thiệt là khéo đa! Thôi
thì hãy rán giúp ta một phen lấy tiếng nghè! đợi nghe ta dặn đây.*

CA KHÓC-HOÀNG-THIÊN

Khá cho tiêm-tế, tất công chờ kẽ
Miêng được người khen,
Khâm xong mảo vàng.
Dẫu cho tốn hao không cần
Số tiền huờn công.

THỢ: *Nghĩ cho mấy khi ông cậy
Thì hè làm phải gia tâm
Dám đâu sai lầm, hẳn hò sao xong
Cúi xin an lòng, để rồi ông xem.*

NÓI LỐI. — *Thưa ngài, để tôi làm một khi rồi sẽ biết, chờ bây
giờ nói chẳng hay cùng.*

VƯƠNG-DOẢN NÓI. — *Quân bây! — dạ — Coi đem vàng và
hai hộp minh-chân ra đây cho đủ da nghề! dạ (Quân ôm một hộp ra)*

QUÂN NÓI. — *Bầm ống, tôi đã đem đủ các vật.*

VƯƠNG-DOĀN (ngó thợ) NÓI. — *Có vậy nhà ngươi cứ việc khởi công đi! xong rồi ta sẽ trọng thưởng.*

THỢ NÓI. — *Thưa, ngài để đó mặc tôi.* (với mở hộp ra ngồi chạm, khám v.v.) *Cha chả! khám cái māo vàng này mà cho rồi, thiệt cũng là cơ cực lắm chứ phải chơi đùa!* (Thỉnh thoảng Vương-Doān lại hỏi thăm coi rồi chưa? tên thợ cứ đáp chưa, được vài bận như vậy thì tên thợ bèn cầm cái māo đưa lên trao cho Vương-Doān) *Thưa ngài, tôi vừa đúc vừa khám đã xong, ngài xem đó mà coi, thiệt lấy làm kĩ-lưỡng.*

VƯƠNG-DOĀN (cẩn xem, NÓI. — *Thiệt mà, né chạm xem sắt-sảo, kiêu-vồ ngó tinh-taần, công cảng này cầm đáng ngàn vàng, thôi thi, tiền bạc ấy thưởng cho mười lượng, nhà ngươi thử nhặt có vừa cùng chàng?*

THỢ NÓI. — *Thưa ngài, nài cho bao nhiêu cũng phải, tôi đâm đầu nói ít nói nhiều.* (Lấy bạc lộn lungan) *thôi thi.*

CA BÀI TẠ

Việc đà rồi việc cho ngài
Giã từ hồn được có lui

VƯƠNG-DOĀN: Cảm ơn thợ trước sau một lời

Tài rất nên tài khéo-léo
Nghề khám sắt-sảo lại tinh

ĐỒNG CA: Dòm thấy phải bắt ngợi khen
Chánh tay thợ có công tập rèn.

THỢ NÓI. — *Thưa, tôi xin kiếu ngài.*

VƯƠNG-DOĀN NÓI. — *Ta rất cảm ơn nhà ngươi đó.* (thợ đi) Quân — *Dạ!* (quân chạy ra) *Này, ngươi hãy đem cái anh-quan này qua dinh Lữ-ôn-Hầu, nói rằng của ta dạy đem dung cho người, xin người nhặt lấy.*

QUÂN NÓI. — *Dạ, xin vâng* (ôm māo ra đi).

VƯƠNG-DOĀN NÓI. — *Nếu Lữ-Bố nó được vật mà qua đây ta ơn ta, thì hay biết chừng nào!* Thôi thôi.

NGÂM (Mưu thần sắp đặt sẵn rồi,
(Khi nén trời cũng chịu người biết đâu.

Hạ màn

MÀN THỦ TƯ

(Lữ-Bố ngồi một mình tại dinh)

LỮ-BỐ NÓI. --- Nhắm xem trong thiên-hạ, tài như ta thiệt ít ai
bi! Chẳng phải khoe-khoan lồ miệng, chớ thật là: từ xứ anh-hùng
đều khùng khiếp, thịnh danh lừng-lẫy khắp đâu đâu; nhứt
gia phảm-tước thấy cao sang, oai thế vang-rền cùng chốn
chốn. Thêm có cha nuôi ta, đang làm chức Thừa-tướng tại trào,
phe-dâng ngày càng một đông.

CA XUÂN PHONG

Rồi thi đây, thi người hiệp công
Tinh thế xong, chừng ấy mới
Tiếm-đeạt ngồi vua
Giang-san nắm giữ, mặc sứe hành-hung
Phỉ chí ta, dọc-ngan lẫy-lừng
Đòm lại xem trăm quan thấy đều
Dốc lòng theo giúp nhau cho thành
Tài lo chi, cơ trời không xui
Cho ta đắc thời.

(Tên quân ôm mảo bước đến, lính canh cũng ở trong bước ray

LÍNH CANH HỎI.— Chú mày ở đâu mà ôm đồ lùm - sùm đèn
đây như vậy?

TÊN QUÂN NÓI. — Thưa cậu, chẳng hay đây có phải là dinh
của quan Lữ-ôn-Hầu không vậy cậu?

LÍNH CANH NÓI.— Phải, mà cha chā! bộ chú mày y như vậy
quen biết chỉ với ngài, phỏng hỏi cho rộn chuyện!

QUÂN NÓI. — Thưa cậu không, số là tôi vưng lệnh quan Tư
Hồ, đem cái anh-quan này đến đứng cho ngài, chẳng dám nào cậu
tâm ơn vào trong bầm lại.

LÍNH CANH NÓI.— Được, thôi chú mày cứ đứng đó nghé
(bước vào) Da bầm thương quan.

LỮ-BỐ NÓI.— Quân, việc chi đó vậy?

LÍNH CANH NÓI.— Bầm ngài, có người của quan Tư-Đồ dạy
đem mảo vàng đến dâng cho ngài, còn đứng ngoài chờ lệnh.

LỮ-BỐ NÓI. — Cho vào!

LÍNH CANH (lui ra) NÓI.— *Này, thương quan cho vào, song
ngài có tánh nóng-nắng, chủ mày phải thủ lè hẳn hỏi đa nghé.*

TÊN QUÂN (vào qui) NÓI.— *Bầm thương-quan, quan Tư-Đồ
xin kính lời mừng ngài.*

LŨ-BỐ NÓI.— *Ta rất cảm ơn quan Tư-Đồ lắm đó. Vậy chờ
ngài sai nhà ngươi qua đây có việc chi?*

TÊN QUÂN (hai tay đưa mao lên) NÓI.— *Bầm thương-quan,
sở là ông tôi dạy đem cái mao nồng dâng cho thương-quan dùn, vì
người đối với thương-quan.*

CA NGŨ-ĐIỀM QUA BÀI TẠ

Vẫn hăng kinh mến tài danh
Mới kêu thợ đẽo đình đặt làm
Ngài xem kỹ đó mà coi
Quả tay thợ khéo thoi lạ đời
Này đường chậm tinh thần
Vàng ròng lại khâm lên
Có hai hột minh-châu nhận kèm

LŨ-BỐ : *Người đặt mảo này thật khéo*
(Cầm mảo xem) *Nhin kỹ mới thấy đẹp thêm
Về khả tổ với thương-quan
Ta xin tạ cái ơn hậu tình.*

NÓI LỐI— *Cha chả! thợ nào làm cái anh-quan này thiệt
là tuyệt xảo, chó phải chơi đâu. Có vây ngươi về thưa lại
cùng quan Tư-Đồ rằng ta gởi lời cảm ơn ngài lắm đó đa
nghé!*

TÊN QUÂN NÓI— *Da, xin kiếu thương-quan tôi lui,*
(Lũ-Bố gặt đầu, tên quân bước ra)

LŨ-BỐ NÓI— *Lạ này, ta cùng quan Tư-Đồ Vương-Doản
vốn có ơn nghĩa gì mà ngài lại đẻi ta một cách quá hậu, sai
người đem mảo vàng đẽo dâng cho ta như vầy kia! (Suy
nghĩ một chập đoạn gặt đầu) Ô ô! phải rồi! có lẽ ngài thấy
ta, oai-danh lừng-lẫy, thể-lực lớn-lao, đã chức trọng quyền
cao, mà người yêu kề kinh, cho nên ngài sanh lòng kinh-
mộ ta đó chó gi! Nếu quả vây thi.*

CA THU-HỒ

Oai-thể minh ngày càng một thêm
Thật trời khiến công-cuộc sắp nén
Xem ý người người đều thuận tâm
Nội trào thảy văn võ bá quan
Cã nhơn dân, vừa nghe tiếng.
Cũng khiếp oai sấp theo một lòng
Ngày nay đây quả Vương Tư-Đồ
Đã biết ta dãi ta như vậy
Lẽ cũng nên đến tận dinh ngài
Tỏ lòng đáp ơn trọng mời bay.

NÓI LỐI. — *Người ta niên cao kỷ trưởng, có lòng đến minh, đem dâng vật quý đường ấy, mình tuy vây chó cũng còn nhõ luồi lầm, không sang lạ ơn, sao cho phải lẻ có vây.*

NGÀM : (Sĩra-sang xiêm áo hẵn-hòi,
(Đến dinh giáp mặt, tỏ lời tạ ơn.

Hạ màn

MÀN THỨ NĂM

(*Dọn màn: Tư-đồ ngồi tại tư dinh*)

TU-ĐỒ NÓI. — *Lão sai trẻ đem anh-quan dâng cho Lữ-Bố, chẳng biết có gặp người không, mà chưa thấy trẻ nó trở về kia !*

QUÂN (bước vào) NÓI.— *Bầm ông, tôi sang tư dinh của Lữ-ôn-Hầu mới về đến đây, lật đật bầm cho ông rõ.*

TU-ĐỒ NÓI.— *Này quân, lòng nghe ta hỏi đây.*

CA KHÓC HOÀNG THIỀN

Lúc ngươi đem mǎo, đến nơi phân tò
Sắc diện người xem, thấy ra thế nào ?

TÊN QUÂN : *Bầm ông lúc tôi vâng lời
Bước vào tận nơi
Nói đây, của ông tôi dạy*

Nầy mảo vàng quí vô song
Đề Jāng cho ngài, thấy người hân-hoan
Có xin trao giùm, kính lời tạ ơn.

TU-ĐỒ NÓI.— À, người có tỏ lời cảm ơn ta há ?

QUÂN NÓI.— Bãm ônj có. Người tỏ ý hoan tâm bất tận,
tôi trông chừng thích chí vô cùng, dạy rằng: xin kính lời
cảm-tạ ơn thâm, nguyên đẽ dạ tạc ghi nghĩa nặng.

TU-ĐỒ NÓI— Thôi, người hãy lui vào. (quân dạ vừa bước
ra ngoài gặp Lữ-Bố cũng vừa tới, quân xá chào)

LŨ-BỐ HỎI— Có quan Tu-Đồ ở tại dinh chăng ?

QUÂN NÓI — Bãm, thương-quan có, để tôi vào thưa lại
(quân chạy vào) Bãm ôn,

TU-ĐỒ HỎI.— Việc chi mà người trở vào nữa đó
vậy quân ?

QUÂN NÓI.— Bãm, có quan Lữ-ôn-Hầu đến, còn đứng
trước dinh, tôi lật đật vào cho ôn rõ.

TU-ĐỒ NÓI— Lui, để đó mă ta. (Bước ra chào Lữ-Bố ân cần)
Cơ khồ thời thời da! Lữ-ôn-Hầu thiệt là không được tắt
tinh với lão da !

LŨ-BỐ NÓI.— Tôi đã đến tận dinh viếng ngài, sao còn
gọi là không tắt tình ?

TU-ĐỒ NÓI. — Phải Lữ-ôn-Hầu tắt tình, thi đến cứ việc vô, hà
tắt phải đứng ngoài chờ đợi?

LŨ-BỐ (cười) NÓI — Cái đó là theo phép chờ! tôi đã đến dinh
ngài, lě đâu không thủ lě.

TU-ĐỒ (cười trả) NÓI. — Đó là tôi nói cợt cho vui. Thôi,
xin mời Lữ-ôn-Hầu vào ! (hai người bước vào) Trẻ bây! — dạ
coi chě nước đê trà cho thiệt ngon đa nghé ! — dạ — Lão
xin thỉnh Lữ-ôn-Hầu ngồi lên trên, cho tiện bè đàm-đạo.

LŨ-BỐ NÓI. — Sao ngài lại dạy quí lời như vậy, tôi há
dám đó ngài. (bèn xá và ngồi ngang Tu-Đồ)

TU-ĐỒ NÓI. — Chẳng hay Lữ ôn-Hầu sang đây viếng
lão, hay có việc chi ?

LŨ-BỐ NÓI. — Thưa ngài,

CA KIM TIỀN

Chẳng hay bởi vì tại sao
Xin khà xin phân cạn thử nào !
Tôi tuổi tác có là bao nhiêu
Chức phận nhỏ-nhen
Sao ý ngài, xem quá hậu, cho mão vàng ?
Khiến luôn những xét mình hò-hang
Ái-ngại khó toan

TU-ĐỒ :
Vì sao quá khiêm như vậy
Lão hẵng dòm xem trong bọn thiếu-niên
Anh-hùng thay là Lữ-phụng-Tiên
Cả trào ai chẳng nể chẳng kiêng
Khắp trong thiên-hạ, thấy đều ghê-sợ
Bởi vậy lão đây bấy lâu có bụng
Thấy tài nên trọng.

NÓI LỐI. — Că trong thiên-hạ đời nay, chỉ có tướng-quân, đã nên trang hào-kiệt, lại đáng mặt anh-hùng, bởi vậy nên lão, thật là trọng ở tài-danh, chẳng phải kính trong chức-phận.

LỦ-BỐ (đắc chí) NÓI.— Ngài nói rất đúng, thiệt là người có mắt tinh đời. Vậy tôi qua đây, trước là viếng ngài, sau ta ơn ngài luôn thề.

TU-ĐỒ NÓI — Lữ Ôn-Hầu viếng lão, thì lão hết sức vui mừng, chờ ta ơn nghĩa mà làm gì ! Không mấy khi Lữ Ôn-Hầu đến, vậy thê nào cũng phải ở lại dùng với lão ít ly rượu chơi, hầu trò chuyện cho phỉ tình mơ ước đó.

LỦ-BỐ NÓI. — Nếu vậy thì tôi qua đây làm rộn cho ngài quá.

TU-ĐỒ NÓI. — Không, có chi mà rộn ! trẻ bảy ! — dạ — coi dọn tiệc lên cho mau đa nghé ! — dạ — Hôm nay lão được cùng Lữ-ôn-Hầu ngồi đàm-đạo, thiệt là phỉ chí biết chừng nào. (quân dọn tiệc lên) Xin thỉnh Lữ-ôn-Hầu ngồi lại.

LỦ-BỐ NÓI. — Thiệt là ngài quá hậu tình, tôi lấy làm ái-ngại.
(ngồi lại vầy tiệc)

TU-ĐỒ NÓI. — Có chi mà ái-ngại. Lão cùng tướng-quân là bạn đồng liêu với nhau.

CA BÌNH BẢN VĂN

Lão thì niên kẽm hơn
Lữ Ông-Hầu tuổi tác còn xuân
Mà xem ra quả ít ai bằng
Tài-lực nghe thiên-hạ thấy kính
Thêm Thái-sư người đả rền danh
Oai-thể nay lẫy-lừng từ phương
Xem nội trào khắp hàng trăm quan.
Thấy một lòng phục-tùng an-nhiên
Cả nhà nay có đủ oai-quyền
Thì trông ra ai lại chẳng kiêng

LỦ-BỐ. — Tai lóng nghe ngài cạn tò phán
Lời tặng quá đây nào dám vưng.
Đời gạn ra thiếu chí anh-hùng
Lẽ nào tôi há dám khoe mình
May gặp ngài, có dạ hận tình
Khiến lòng tôi thêm rộn chẳng yên

TU-ĐỒ. — Tình thât tướng-quân đừng ngại
Chẳng phải nào kiểm lời tư-vị
Vì trộm liếc lại khấp từ phương
Trang thiếu-niên có đâu anh-hùng
Như tướng-quân khấp trong thiên-hạ
Mới vừa nghe oai họ đả kiêm
. Đả khiếp danh !

(Lúc Tư-Đồ ca, thi Lữ-Bố hùng chí uống rượu đả nhiều)

TU-ĐỒ NÓI. — Mời Lữ Ông-Hầu dùng thêm với lão ít ly.

LỦ-BỐ NÓI. — Thưa, xin ngài cũng dùng với tôi cho vui. (hai người đều ăn uống v.v..v.)

TU-ĐỒ NÓI. — Dùng, dùng thêm Lữ Ông-Hầu. Lão mà được chung vui cùng tướng-quân đây, thiệt là phỉ nguyễn biết chừng nào.

LỦ-BỐ NÓI. — Quan Tư-Đồ đãi tôi rất hậu, thật khiến lòng tôi cảm mến chẳng cùn. (Càng đắc chí uống rượu thêm).

TU-ĐỒ (Giã say) NÓI.— Này Lữ Ông-Hầu ôi ! Nay lão với tướng quân cũng như tình nghĩa một nhà, cho nên lão muốn tính như vậy, đó tướng-quân.

LỦ-BỐ NÓI.— Thưa, chẳng hay ngài tính tê nào? xin cho tôi rõ.

TU-ĐỒ NÓI. — Số là:

CA HÀNH VÂN

Tiệc vui-vầy, trong tiệc vui-vầy
Lão toại lòng thay
Suy ra cho kỹ, may quá đỗi may.
Có biết đâu ngày nay được
Trời xuôi khiến,
Bạn đồng-liêu một nhà chung vui
Lữ Ông-Hầu nghĩ thôi tắt tình
Nầy lão thật, toại lòng xiết bao
Song rượu uống nhiều, sợ rồi thất-lật
Sanh đều chinh lòng nhau đó chăng!
Cho nên lão, đã tính như vầy
Bão trẻ thị-tì,
Kêu hài-nhi ra đây thế-thay
Lữ Ông-Hầu cứ việc vui say.
Lão xin cáo lỗi
Tướng-quân mựa chờ chắp-nê.

NÓI LỐI.— *Cha chả! lão vì hưng chi, cho nên cũng có quá chén*
đó Lữ Ông-Hầu! có vậy để lão cho kêu hài-nhi ra đây, thay mặt lão,
hầu rượu cho tướng-quân, kéo lão già-cã trong lúc chuyện-trò, e có
dều thất-lật mà ra không phải với tướng-quân chăng!

LŨ-BỐ NÓI.— *Thưa ngài, nếu ngài đã mỏi-mệt, thì cứ việc*
đi nghỉ, tôi xin kiến về, hà tất phải làm chi cho rộn!

TU-ĐỒ NÓI.— *Không, có chi đâu mà rộn! tướng-quân chờ*
ngại. Nay nếu tướng-quân kiểu về, thì té ra lão đãi khách chăng tận
tình, chinh e thất lẽ lắm chăng! Thế-nử! — dạ — mời cô bây ra đây!
— dạ —

ĐIỀU-THUYỀN (bước ra) NÓI.— *Thưa cha, chăng hay cha*
cho đổi con ra có việc chi? (cặp mắt thi liếc Lũ-Bố, Bố ngồi nhìn sững)

LŨ-BỐ HỎI.— *Thưa ngài, chăng hay người nào đó vậy?*

TU-ĐỒ NÓI.— *Con gái lão tên là Điều-Thuyền đó đa tướng-*
quân! (day qua nói với Điều-Thuyền) Này con ôi! Lữ Ông-Hầu đây
vốn là bạn đồng-liêu với cha, không mấy khi sang qua đây, ngặt cha
thì già-yếu, sợ e thất-lật trong lúc chuyện-trò, vậy thời con hãy ra
mắt mừng ngài, đàm đạo cùng ngài, thay mặt giùm-cha gí ày-lác đó
con!

ĐIỀU-THUYỀN NÓI.— *Thưa cha con xin vâng. (Tu-Đồ gã*
say, gục xuống bàn, Điều-Thuyền bước lại gần Lũ-Bố) Dạ, tôi xin
kính mừng thương-quan.

LŨ-BỐ NÓI. — Tôi chào tiễn-thơ (Hai chàng trừng-liếc nhau? Bố ngoắt Đieu-Thuyền, nàng tay thi khoát-khoát, tay thi chỉ Tư-Đồ, tõ tuồng sợ-hãi. Tư-Đồ già dực minh, Đieu-Thuyền xây mặt ra tuồng kinh hãi)

TU-ĐỒ NÓI. — Cha chả! lão say quá! xin Lũ Ôn-Hầu đừng chấp-nhứt nghé!

LŨ-BỐ NÓI. — Thưa ngài, không sao đâu! ngài cứ việc vào nghĩ, kẽo ngồi lâu mệt-mỏi lắm đó ngài!

(Tư-Đồ lại gục xuống, như người say-mèm, Lũ-Bố và Đieu-Thuyền tõ tinh luyến-ái nhau, Bố ngoắt, Đieu-Thuyền tay cầm ly rượu chon bước lại gần, mắt lại ngo Tư-Đồ, ý như sợ cha thấy Vừa chừng, Bố choàn tay qua mình nàng, thi Tư-Đồ lại già dực minh dậy hỏi chuyện kia chuyện nọ, làm cho hai chàng cũng phải dực minh v. v.... Chập lâu Tư-Đồ lại hết say)

TU-ĐỒ NÓI. — Lũ Ôn-Hầu ôi! nãy giờ lão quá chén, có mêđi một lúc, chẳng biết con gái lão nó đãi tướng-quân có được vừa lòng hay chẳng đó?

LŨ-BỐ NÓI. — Thưa ngài, tiễn-thơ thiệt đã tắt tình, còn chi mà chẳng vừa lòng nữa đó ngài.

ĐIỀU-THUYỀN NÓI. — Thưa cha, con xin lui vào trong.

TU-ĐỒ NÓI. — Con cứ việc vào nghĩ (Đieu-Thuyền lui) nãy tướng-quân! lão muốn tính như vậy, chẳng hay tướng-quân nghĩ sao?

LŨ-BỐ NÓI. — Thưa ngài, ngài muốn tính đều chi? tôi đây sẵn lòng nghe hết.

TU-ĐỒ NÓI. — Lão tính là tính làm vậy.

CA LUU THỦY KHÚC

Nãy lòng nãy hẵng mơ
Xui gặp người tài tình được cho
Được cho con lão trao tơ
May nương cậy sau nhờ thân nó
Thì lão vui dạ xiết bao
Trộm xem ra tướng-quân rõ-ràng
Thật người chí khí ruột gan
Oai-danh vang khắp tứ phang
Thêm thiên-hạ rất nên phục-tùng
Lòng thật lòng già đà định toan
Đưa con lại kết duyên Tấn Tần
Thì xin tướng-quân liệu dùm

LŨ-BỐ: (đứng dậy) Tiêu-tử thôi rất nên vui lòng
Vi đã có ý trông mong
Thượng-quan lại đem dạ bão tám
Thì ôi thôi quã duyên Châu-Trần

NÓI LÕI.— Thưa, thượng-quan hảo tâm đường ấy, tiêu-tử cảm-tạ chẳng cùn. Mặt kia vừa thấy mặt, lòng nọ đã đẹp lòng, như tiêu-thơ đây là: rõ-ràng quốc sắc thiên hương, thật quã liễu mi ngọc cốt. Tuy biết ở nơi trần tục, song chi nhượng khách Bồng-lai, dám tưởng, Hằng-Nga đầu giàn thế khôn bì, Tây-Thi có tái sanh khó sánh, đó thượng-quan. Nay ngài tính đưa tiêu-thơ phổi nghĩa cùng tôi thật là: lòng trời đã định, cho nên, duyên trẻ mới thành, thưa thượng-quan có vậy, xem nếu đang ngày lành, xin đưa về dinh nội, cho luôn cuộc đó ngài.

TU-ĐỒ NÓI.— Lữ-ôn-Hầu chờ voi, lão đà hứa chắc, lẽ đâu chẳng nhìn lời, nhưng hôm nay là ngày đại kỵ, vã lại.

CA NGŨ-ĐIỀM QUA BÀI TẠ

Đã rằng hứa tiếng cùng nhau
Lẽ đâu lại dám sai chạy nào
Chờ xem ác-chất ngày nao!
Sẽ đưa tận đến dinh của ngài
Vi là cuộc duyên-bài
Thì thường hệ lầm thay!
Khá xin chậm đẽ xem lại ngày

LŨ-BỐ: Lòng đã hết lòng thương tưởng
Đường ấy mới vững bụng cho
Lời hứa cũng tiếng nhạc-gia
Cúi xin tạ cái ơn hải hà.

NÓI LÕI.— Chưa kết ngõi cũng tình con rề, đã hứa lời
là tiếng nhạc-gia, thôi thời.

NGÂM : (Cúi dâng hai lạy gọi là lạy),
(Trước sau rồi cũng một nhà chung vui.

TU-ĐỒ (đở dậy) NÓI. --- Thôi, Lữ-ôn-Hầu hãy đứng dậy, một phen đã hứa lời ra, mọi việc chắc như đinh đóng. Mai chiều lão chọn dáng giờ tốt, sẽ cho đưa nó sang dinh ngài.

LŨ-BỐ (đứng dậy) NÓI.— Thưa nhạc-phụ, vạy thời.

CA MÀU TÂM TỬ

Đã cạn phản trong cuộc lương duyên
Xem ngày đăng thi khá đưa liền

- TU-ĐỒ : Xin tướng quân hãy an tâm đó
Muốn cho nên cuộc trăm năm
Cùng nhau duyên Tấn hòa Tần
Phải lo làm sao được người khen
- ĐỒNG CA : Đã xứng đôi đẹp phận cãi kim
Một nhà hiệp-hòa thật hiển vinh
Rồi đây nào ai chẳng kiêu!

Hạ màn

MÀN THỨ SÁU

(*Dọn màn: Đồng-Trát ở trong triều vừa đi ra, Vương-Doãn quì xuống bầm*)

VƯƠNG-DOÃN NÓI. --- *Bầm Thái-sư,*

ĐỒNG-TRÁT HỎI. --- *Tu-Đồ muốn hỏi đều chi đó vậy?*

VƯƠNG-DOÃN NÓI. --- *Bầm, nhơn nhà có kỹ cơm cho tiên-thân, Doản nàng muốn think Thái-sư qua chơi một bữa, đang nhớ hồn-phúc của ngài, không biết ngài có vui lòng nhậm lời hay chăng?*

ĐỒNG-TRÁT NÓI. — *Tu-Đồ đã có lòng mời, thì ta phải đi, song khà về trả thiết tư dinh cho hàn-hỏi đa nghé!*

VƯƠNG-DOÃN NÓI. — *Da-bầm Thái-sư,*

CA LONG HỒ HỘI

Ngài có lòng, tôi đợi ơn

Đã sũa-sang, rất tữ-tế

Dám nào đơn-sơ, thỉnh ngài cho rộn

Nếu được ngài đi, ấy là may

- ĐỒNG-TRÁT : Có bụng mời ta, khà trở về
Sắm-sũa nghiêm-trang, rồi ta sang

TU-ĐỒ : Lời xin vâng, tôi mau kiếu ngài.

Hạ màn

MÀN THỦ BÂY

(Đợn mản: Tư-Đồ ngồi tại dinh)

TU-ĐỒ NÓI — Hôm nay lão trăn-thiết đâu đó đã nghiêm
trang, chờ Đồng-Trát đến đây, lão dù nó mắc vào kẽ mý-
nhơn rồi, thì át nó khó mà vùng-vẫy cho được. Kéo mà.

CA VỌNG CỒ

Ngồi nhìn thêm đau-dớn
Câm bấy cái lũ gian thần
Ngày đêm luôn ngơ-ngẩn lòng
Suy nghĩ-suy não-nồng
Thiên-tử nay tuy vậy
Hỏi còn thơ-ngây, dễ nào hay chi
Đều thạnh suy trong nước
Trông đến càng nát ruột bầm gan
Quân hởi quân gian-nịnh
Bảy nở nào chả'g nghĩ tiền ân
Mà toan đều phản tâm cho đành
Làm ra việc bất bình
Lão thề đầu tữ sinh
Quyết tận tình chẳng kẽ gi thân
Nên đã sớm toan mưu thần
Lũ gian-hùng lầm tay mời ưng
Lão già ân-cần
Chúng nó não thông
Tuy mặt miệng thế nhưng guơm lòng
Kẽ liên-hườn cậy tay mỹ-nhân.

QUÂN (vào) NÓI.— Thưa ông, Thái-sư gần đến, tôi mau
báo cho ông hay.

TU-ĐỒ NÓI.— Đè đó mặt ta, (bước ra gặp Đồng - Trát)
Bầm lịnh Thừa-tướng, vừa hay ngài đến, tôi lật-đật chạy
ra, vạy thời (cúi lạy)

NGÂM : (Cúi đầu hai lạy kính mừng.

(Chúc cho Thừa-tướng vô cùng hiển vinh.

ĐỒNG-TRÁT (xuống xe) NÓI.— Tư-đồ hãy đứng dậy.

TU-ĐỒ (đứng dậy) NÓI.— *Bầm linh Thưa-tướng, ngài coi đó mà coi.*

CA KHÔNG-MINH

Khắp hết nơi nơi, tôi đã sũa-sang
Nghi-tiết hai bên, thẳng đến mé sông
Chỗ thính-đường dòm thấy suối thông
Bốn phía đều đèn thấp sáng trưng
Bông kết tứ hướng, nhiều gấm che cùng
Ghế-dẫn đã sấp, đâu đó sẵn sàn
Cờ hai hàng treo khắp ngoài trong
Đường vô nhà chiếu trãi liền-bản

ĐỒNG-TRÁT: Nhìn xem thật rất nên khoái lạc

Ấy Tư-Đồ quyết trọng dãi ta
Có nên mời là
Bày phô trương khắp hết gần xa

NÓI LỐI.— Được đai! Tư-Đồ sắp đặt như vậy, thiệt là
xứng với thể thống ta lắm da!

VƯƠNG-DOẢN NÓI.— Xin thỉnh Thái-sư vào! (Đồng-Trát
gặt đầu, cùng nhau bước vào) Thưa, xin mời ngài ngồi lên giữa

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— Ta ngồi chỗ này há!

VƯƠNG-DOẢN NÓI.— Đa, đó là chỗ sắm sửa cho Thái-
sư da. (Đồng-Trát lên ngồi giữa) Quân bây! — Da, ra bão
dây! — đa (quân chạy ra) Này, nghe ta dặn dây nghé! đa.

CA NGŨ-ĐIỀM QUA BÀI TẠ

Khá vào sắm-sữa đồ ngon
Ngỏ đem dọn ra dây một bàn
Nào đâu di-cá bào-ngư
Ốc-hương lại với canh vịt tiềng
Cùng đòn-dột xương-suòng
Gà dò chặt xáo măn
Có cua luột tôm chưng phụ vào
Còn thứ rượu nào thiệt tốt
Thì lấy nhủ-mẽ thường niêm
Cùng thứ rượu cúc rượu sen
Mai quế lộ với sen rượu nhà.

QUÂN NÓI. — *Bầm Ông,*

CA BÀI TẠ

Đồ làm vậy ăn vào
Thì rồi một lác sau
Nó sôi ruột nó đau bụng nhào
Thầm nghĩ chi bằng ta cứ
Dùng đở mắm mũi tiện hơn
Nhà có mắm lóc thiệt ngon
Mắm nêm lại mắm lôm bòn-bàn.

TU-ĐỒ NÓI. — É, mày muốn chết đa nghé! khéo nói
bá láp, chẳng khỏi có đòn bảy giờ.

QUÂN NÓI. — *Bầm ngài, ấy là tôi sợ những đồ làm
vậy, dùng không quen nó chột dạ đó chờ!*

TU-ĐỒ NÓI. — *Thôi mau vào sắm sửa hải-vị sơn-trần
được có dọn lên đây, không thì chết đi giờ.*

QUÂN NÓI. — *Dạ, tôi xin vâng.* (bước vào trong)

TU-ĐỒ NÓI. — *Bầm Thái-sư, ngài thật là phước đức,
chỉ nhường Y-Doãn Châu-Công, bởi vậy nên, bốn phương
đều tùng-phục, muôn dân thảy kinh-vì, thịnh-danh ít kẻ
dám bi, thế-lực nào người sánh kịp.*

ĐỒNG-TRÁT (đắc ý) NÓI.—*Tu-Đồ biết ta lắm đó. Quã là
có mắt tinh đời.* (Cố bàn dọn lên)

TU-ĐỒ NÓI. — *Xin thỉnh Thái-sư nhập tiệc.* (rót rượu
dâng lên) *nay ngài đã có lòng hạ-cố đến đây, vậy xin ngài
dùng ít ly rượu cho tôi nhờ hồng-phúc.*

ĐỒNG-TRÁT NÓI.—*Có vậy Tu-Đồ cũng dùng với ta cho
vui* (tiếp lấy rượu uống.)

TU-ĐỒ NÓI. — *Dạ, Thái-sư cứ việc dùng.* (Đồng-Trát tiếp
uống) *Tôi đây có học thiên-văn thẩy ngài phát tướng, quã là
diễn đại kiết đó ngài.*

ĐỒNG-TRÁT NÓI.—*Có vậy Tu-Đồ hãy quang tướng ta
cho kỷ lại coi, vì sao mà gọi là đại kiết!*

TU-ĐỒ NÓI — *Thưa Thái-sư, số là,*

CA TÂY-THI

Xem cơ trời nên tôi
Đoán không sai sự ngay tỏ thiệt
Coi lại quã-quyết, đẽ-vận suy-vi
Hờn-trào rồi thì đây, phải tuyệt dứt ngay
Phương bốn phương thiên-hạ,
Ai cũng nghe ngài
Danh rền tơ sấm xuân
Oai thế lại lẫy-lừng
Cả hàng trăm quan, rất phục rất kiêu
Ngài đây tướng xem phát lạ
Nhẩm kỹ không ai, được như vầy
Thật quá thay !
Lưỡng mi thời tơ giao-nga
Cặp mắt thôi tốt như mắt phụng

ĐỒNG-TRÁT. - Còn mũi ta thời ai này cũng

Đều chê xấu-xa không đẹp

Đã sẹp lại to

Lòng ta nghỉ thôi thêm thận

Ngặt biết làm sao !

TU-ĐỒ. — Sách tướng xem, rất nên khen-ngợi

Ấy là mũi lân

Ai chê người đó bất thông !

Đôi má lại gần xem, huyết vận nổi lên

Hình qui rất nên xinh-dep

ĐỒNG-TRÁT. - Chỉ ngặt râu-rìa

Xem thời biết phẫn tâm.

TU-ĐỒ. — Râu ấy người người; thấy đều ngợi-khen

Ấy chính lòng tu (râu rồng)

Sư Thái-sư nay thật, phát tú-linh đây

Ấy vậy thời, rất may thay !

ĐỒNG-TRÁT: Lóng tai nghe, cạn lời phân

Toại chí khôn cùng, Tư-Đồ xem rất đúng

TU-ĐỒ : Dòm trong khí-sổ Hờn-trào

Cho dẫu thế nào, âu là cũng chẳng lâu.

NÓI LỐI. — Thưa Thái-sư, khí-sổ Hờn-trào đã dứt, chẳng khỏi
bao lâu đây, thiên-lữ cũng phải nhường ngôi lại cho ngài, chờ không
sao được ! Ấy là thiên-cơ khiến vậy đó ngài.

ĐỒNG-TRÁT (cười ha hả) NÓI. — Tư-Đồ nói rất hữu lý.
song ta há dám mong chuyện ấy; nhưng nếu phải co-đồ dời-dỗi, lê
trời đà định vây, thời ta sẻ dùng Tư-Đồ làm Cống-mạng đại-thần.

TU-ĐỒ NÓI. — Trong cơn yên-âm, tôi muốn dạy bọn nǚ-nhạc
nó múa hát cho Thái-sư xem, chẳng biết ngài có bằng lòng hay không?

ĐỒNG TRÁT HỎI. — Tư-Đồ có sắm sẵn bọn nǚ-nhạc sao?

TU-ĐỒ NÓI. — Thưa có, Bọn nǚ-nhạc của tôi, toàn là con gái
mười lăm mười bẩy tuổi, tập-luyện đã tinh-thông, có thể giúp vui được.

ĐỒNG-TRÁT NÓI. -- Có vây đòi chúng nó ra đây!

TU-ĐỒ NÓI. — Thể-nǚ bây. — dạ — Đòi nǚ-nhạc ra đây.
(Điêu-Thuyền và bốn cô đào phụ bước ra) Này, bây hãy ca hát cho
thật hay được Thái-sư xem, và hầu rượu ngài cho tữ-lễ đa nghé! — dạ.

ĐỒNG-TRÁT NÓI. — Ca hát đi, hãy ca hát đi, rồi ta sẻ trọng
thưởng. (Quân đem trống lại, Đồng-Trát cầm chầu, mắt ngó Điêu-
Thuyền châm-chí).

ĐIÊU-THUYỀN NÓI.— Dạ, chúng tôi xin vâng.

(cùng nhau đồng ca)

CA BÀI XÀN-XÊ

Mừng Thượng-phụ rất cao danh giá.
Kính chúc câu vạn tuế
Phước đức vô song
Oai thế thảy bốn phương phục tùng
Rất phī chí từ đây
Xem lại quận My-ô
Cung-diện thật kém gì nhà vua
Nước non đà được rở danh
Ất có cơn tung hoành
Quan trăm quan một dạ lô chi
Chốn khắp chốn người đều
Kính trọng vô cùng
Lòng dân đã mến
Cơ thiêng-cơ khiến phải
Cuộc đói tang thương
Thái-sư vững vàng
Nhơn nguyện thiên tung
Dân chúng thấy bình an

(Bọn nữ-nhạc vừa ca vừa dung rượu, Đồng-Trát ngó Đieu-Thuyền
không nháy mắt, khen hay đánh chầu liên-thinh, Tư-Đồ thỉnh-
thoan lại gặt dầu, tỏ ý đát kỳ sở nguyện)

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— *Hay biết chừng nào ! đáng thường
đa ! khá khen cho Tư-Đồ khéo tập-luyện con hát, thiệt là :
Tiếng ca thanh-thót mây ngừng lại, hình múa nhẹ - nhàn
nhạn muôn sa.*

TU-ĐỒ NÓI.— *Xin Thái-sư dùng thêm rượu cho vui
(rót rượu dung, Đồng-Trát tiếp uống) Để tôi dạy chúng nó ca
thêm một bài nữa. Mỹ-nữ bay ! — Dạ — Có bài nào hay
hơn nữa, hãy ca cho Thái-sư nghe coi nào !*

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— *Ca đi các Mỹ-nữ ! rồi tiền bạc bao
nhiêu ở nhà sẻ thường cho. Ca đi như cái khúc hồi nảy đó
thiệt là trùng ý ở nhà, ở nhà chịu lầm đà !*

ĐIỀU-THUYỀN NÓI.— *Dạ chúng tôi xin vâng.* (đồng ca)

CA BÁC-MAN TẤN-CỐNG

Huỳnh-diêu tữu chước
Hiển cao-quan (rót rượu dung)
Huỳnh-diêu tữu chước
Hiển cao-quan
Thái-sư lòng nhơn
Dân tình dân tình ai cũng
Thầy khen lòng nhơn
Thời vận hưng danh rền vang-lừng
Tứ phương, thật kiên oai
Ra đi binh-gia diệp diệp
Quân-sĩ hầu vô số
Danh phú hữu, tử hãi ai bằng.
Tay nưng chén rót thêm rượu dâng.
Đồng xin chúc Thái-sư bình an.

(Lúc ca thi Đồng-Trát nhìn sững Điều-Thuyền, hơi say)

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— *Cha chả ! bọn nữ-nhạc này thiệt là
hay vô cùng. Nàng kia (kêu Điều-Thuyền) đâu dung xích vô
trong đây coi !*

ĐIỀU-THUYỀN NÓI.— *Dạ (bước vào kè mặt Đồng-Trát)
Tiễn thiếp xin, (lạy)*

NGÂM : (Cúi đầu làm lè thượng-quan,
(Chúc cho chóng được ngồi vàng trị dân.

(Lạy xong, đứng dậy vòng tay hầu. Trát bát tay, Thuyền làm hơi
ké-né, Trát vừa nhìn sững vừa chắc lưỡi)

ĐỒNG TRÁT HỐI. — Vậy chó nàng nào dây a Tư-Đồ ?
TU-ĐỒ NÓI. — Thưa ngài, nó là con của tôi, tên Đieu-
Thuyền đó !

ĐỒNG-TRÁT NÓI. — Nói vậy té ra con con
của tía Đồ hay sao ! (đoạn day qua) Nay nàng, vậy chó tuổi
nàng nay đãng bao nhiêu ?

ĐIỀU-THUYỀN NÓI. — Thưa, tiện thiếp thanh xuân hai
tám.

ĐỒNG-TRÁT (Cười) NÓI. — Lạ nầy ! tuy là người tục,
ngó đẹp như tiên !

TU-ĐỒ (đứng dậy) NÓI. — Thưa Thái-Sư,
CA ĐƯỜNG-THÁI-TÔN

Được như nguyễn,
Ngài bằng bụng Đieu-Thuyền.
Muốn việc tình duyên.
Thôi thời thời nê, tình phúc cho yên.
Sẽ đưa sang dinh ngài hầu-hạ.
Nhưng không rõ ý,
Có vừa chăng, có dùng hay chăng !
Cơ nê còn ngại-ngùng trong dạ.

ĐỒNG-TRÁT : Trời xui gặp, con người đẹp duyên.
Quã thị phi phàm.

Thêm mình hạc, miệng cười xem thật.
Tự hoa mùa xuân, giọng ca càng thương.
Tư-Đồ nay nết, lòng mà hậu như vầy.
Thời là thật ơn nầy.

Trọng thay mà ta, lậy chi đèn cho.

TU-ĐỒ : Nay trời xui khiến.
Ngài thương đem về hầu-hạ.
Càng tạ thâm ân.

NÓI LỐI.— Thưa Thái-sư, ngài chó lo chi cho nhoc, con
tôi mà đãng hầu gần ngài, ấy là phước lớn lắm đó.

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— *Tư-Đồ rất hận tình với ta, ta cảm thâm ân vô hạn.*

TƯ-ĐỒ (ngó Điêu-Thuyền) NÓI.— *Con ôi ! nay Tháis-sur đã có lòng hạ-cố đến con, vây thời, cha tinh đưa con xuất giá, trẻ nên vẹn đạo tùng phu, cuộc hiến vinh trời đã dành cho, có vây, việc hầu-hạ con tua giữ lấy, đa con nghé !*

ĐIỀU-THUYỀN (khóc) NÓI.— *Thưa cha, lời cha phân rãt phải ! nhưng con nghĩ lại mà con buồn. Cha ôi !*

CA XUÂN-NỮ

Thân con mà khôn lớn đây nhờ có ai.

Nay con dành nở chia-lia.

Ơn dưỡng-dục nặng-nề.

Con chưa một mảy đáp-đền.

Làm sao chẳng đau lòng đó cha !

TƯ-ĐỒ : Nay con đâu có cách-xa.

Mưa dừng lòng thiết-tha.

Thùa-tưởng đã tưởng đến ta.

Thật là phước lớn, thật là trời xui.

ĐIỀU-THUYỀN : Đã hay cuộc đời như thế.

Con ngày càng lớn khôn.

Thì phải tính chữ lương-duƠn.

Nhưng nhìn dưỡng-phụ, đoạn tràng đến đâu

Bấm gan làm gượng dừng sầu.

Mà gan ruột lộn-nhào đó cha !

(Lúc Điêu-Thuyền và Vương-Doãn ca, thì Đồng-Trát thỉnh thoảng
lại hối đi, chờ cù đứng đó mà than-khóc hoài hay sao).

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— *Thôi, rồi hay chưa được có lên xe chó !*

ĐIỀU-THUYỀN NÓI.— *Thưa cha, trên dãy bão dưới đâu
dám cãi, cha đã ưng con cũng phải dành, nhưng mà, cuộc
phân-ly dẫu cây-cỏ cũng động linh, huống chi, cơn xa cách
mà cha con không xót dạ, Cha ôi ! Công dưỡng dục dòng
sông đã dành thả, thôi thi, miếng trân-cam ai kẻ đỡ thay
giùm ! Vậy xin cha nhậm chén rượu này, được mà dung
thứ cái tội bắt hiếu cho con (rót rượu dâng) Cha ôi !*

NGÂM : (Phản tay lụy chẳng ráo tròng,

(Nhìn tranh ly-bié特 khôn cùn xót xa. (lạy)

TU-ĐỒ NÓI.— *Thôi, con hãy yên lụy mà lên xe cùng
Thừa-tướng đó con!*

ĐỒNG-TRÁT HỎI.— *Ái-cơ chẳng nên khóc lóc làm chi,
mau sửa soạn được có về tướng-phũ. Này Tư-Đồ ôi!*

LÝ CON NGƯA - Ô

(HAI LẦN)

Khá an tại tại dinh
Khá an tại tại dinh
Tại dinh ta kiến, ta kiếu được về
Cái ơn rất hậu, tạc dạ nào quên
TU-ĐỒ : Cúi xin chờ ngại, con tội phận gái
Nếu nay đưa được hầu ngài
Là thôi ứ ứ thôi thời
Thôi thời may nghĩ càng may
Là thôi ứ ứ thôi thời
Thôi thời may nghĩ càng may

* * *

ĐIỀU-THUYỀN : Cúi xin lạy lạy cha
Cúi xin lạy lạy cha
Lạy cha cha chó, cha chó buồn rầu
Tuy con cách mặt, nguyện tạc lòng son
TU-ĐỒ : Thôi con yên lụy, lo chi việc ấy
Phước con nay được dường này
ĐỒNG CA : Là vui ứ ứ vui vầy
Vui vầy ngư thủy từ đây
Là vui ứ ứ vui vầy
Vui vầy ngư thủy từ đây

Hạ màn

MÀN THỨ TÁM

(Dọn màn : Lǚ-Bố cầm kích đứng một mình)

L Ủ-BỐ NÓI.— *Tư-Đồ thiệt rất hậu tình với ta, đã dãi
đắng yến tiệc, lại hứa gã Điều-Thuyền, không nay thì mai*

đây, cuộc lứa đôi sẽ được phũ nguyễn, duyên cá nước xiết bao thỏa dạ. Ta nhầm xem gái như Đieu-Thuyễn, quã thiệt ngọc còn đợi giá, hẳn rằng hương chửa phai mùi, đã diệu dàng minh hạc xương mai, lại rở rở mày tầm mắt phụng, thiệt là hóa công xảo thũ vô cùng.

NGÂM : (Rõ ràng quốc-sắc thiên-hương,
(Rõ ràng nguyệt hẹn hoa nhường tư dung.

CA GIAO-DUYỀN

(HAI BÀI)

Vẻ thiên-nhiên mười phân đã vẹn
Cốt cách phi phàm, nguyệt hẹn hoa nhường
Yêu-Đieu thanh-tân
Ngồi nhìn xem, khác gì là tiên
Cốt cách phi phàm, yêu diệu thanh tân
Khiến dạ tư lương.

* * *

Ảnh mỹ-nhơn họa trong bức tượng
Cũng kém tinh-thần, khôn thể sánh cùng
Vẻ đẹp thiên nhiên
Lòng lòng riêng, tất lòng lòng riêng
Mong gặp Đieu-Thuyễn, phũ cuộc lương duyên
Kéo dạ không yên.

(Xe Đồng-Trát và Đieu-Thuyễn đi ngang, Tư-Đồ theo sau, Lữ-Bố dòm thấy sững-sờ, ra ý tức giận).

LỮ-BỐ NÓI.— *Uã này, Tư-Đồ đã hứa gã con cho ta, mà sao nay lại trả đưa cho Thái-sư cung la này ! có vạy đẽ ta theo nhìn lại cho kỹ thử coi.*

(Dòm theo xe đoạn đứng dừng lại gặt đầu it cái, Tư-Đồ đưa Đồng-Trát và Đieu-Thuyễn đi khuất, bèn trả lòn về)

TU-ĐỒ NÓI.— *Phen này, liên-huờn-kẽ đất thành, cha con thằng Lữ-Bố chẳng khỏi vì tình mà trồ mặt giết nhau, ta làm như vạy thật là hay biết chừng nào !* (Nói vừa dứt, gặp Lữ-Bố xách kích xông lại, Tư-Đồ đã sợ song gần gượng hỏi) *Lão chào Lữ-ôn-Hầu, vạy chờ Lữ-ôn-Hầu giận-dùi ai mà coi bộ hầm-hầm như vạy ?*

LỮ-BỐ-NẶT.— *É thôi, đẹp ngài đi ! còn ơn nghĩa gì nữa mà chào-hỏi cho rộn nà ! Tôi hỏi ngài vạy chờ :*

(Lữ-Bố nắm áo làm dữ huơi kích muốn đâm Tư-Đồ)

CA KIM-TIỀN

Bởi cớ chi, ngài bội ngôn.
Mau khà tua phân lại cho tường.
Tôi tức-tối khó dằn được nén.
Đứng nhìn ói gan.

TU-ĐỒ : Lữ-ôn-Hầu, sao nóng giận, không nghĩ cùn.
Chi đến nỗi phải làm hung-hăng.
Mắng càn nhiết ngang !

LŨ-BỐ : Đứng khi Bố đây ngu dại.
Khéo dùng vãi thura che mắt thánh đa !
Đây này đây lời hỏi phải nghe.
Điêu-Thuyền xưa đã hứa với ta.
Cớ sao nay, lại ra đều tối-bại !
Đưa lại Thái-sư, bĩ ta như vậy ?
Thứ đồ quân bậy !

NÓI LỐI.— Dám hỏi ngài vây chờ, con Điêu-Thuyền có
nào, trước đã trót hứa hôn Lữ-Bố, chừ lại đưa gá nghĩa
Thái-sư, chẳng kẽ lời ước-hẹn ngày xưa, đành làm thói
giã-mang thế ấy ??? Nói ! nói mau không ta cho một cây
kích đỗ ruột bảy giờ ! (Bộ-tịch hùng-hào, huoi kích đâm Tư-Đồ
Tư-Đồ tránh khỏi)

TU-ĐỒ NÓI.— Dẫn xuống, lão xin Lữ-ôn-Hầu khà dằn
nur giận xuống ! tưống là Lữ-ôn-Hầu phiền-trách việc chi
kià, nên làm dữ với lão, khiến cho hết hồn hết via, chờ việc
ấy để thũng-thᾶng rồi lão phân hết lại cho mà nghe ! Dữ
hôn ! té ra ngài không hay sự chi sao ?

LŨ-BỐ NÓI.— Hay gi ! ngài đã bội ngôn, còn hay gi nữa!

TU-ĐỒ NÓI.— Nay, Lữ-ôn-Hầu hãy vuốt giận ! đừng
nóng-nẩy quá làm vây không nén, hãy lóng tai nghe lão phân
dây thì rõ.

CA CÔ-BẢN

Xin khà xin vuốt giận, nghe lão tỏ phân.
Hết ngôn-nguồn, mời tường đục trong.
Đầu đuôi cờ sự, tại như vầy.
Lão bày ra đây :
Vì chứng Thái-sư nhơn dịp

Sang đến dinh chơi.
Lão ăn-cần, đãi-đắng vui-say
Vừa cơn mắng tiệc, mời hỏi : ta nghe.
Nói người có gái nhà, đã hứa hôn.
Cùng con của ta hôm nọ.
Lòng ta e sợ, rồi lại nuốt lời.
Mà ra chung cuộc, lở-dở nợ duyên.
Vậy nên nghĩ cạn, phải buộc ta sang.
Hầu hỏi cho tường, mời là an.
Ngài dạy kêu, trẻ hầu xem.
Dám nào không vưng,
Lão cho đòi ra mắt Thái-sư.
Bảo con lạy mừng.
Khi tiệc xong, ngài dạy : ta xem.
Nay đã đặng ngày tốt cho nên.
Để đưa nó về hầu có phối-hiệp.
Cùng Lữ-Bố đi.
Lão-nghe qua, dầu thật không ưng.
Cũng là đẽ bụng, dám cương cho phiền.
Lời trên đã dạy,
Lữ-ôn-Hầu, nghĩ cùng mà coi !

LŨ-BỐ : Vì cơn nóng giận, chẳng kịp nghĩ-suy.
Ngài lượng khoan-dung, lở lời khôn chuộc.
Rốt cuộc ăn-năn.

Vừa nghe cạn tất lòng đà câm.
Thùa-tường người đem dạ bất lương.

TU-ĐỒ. — Việc tổ như gương
Vội trách người không thèm suy lại
Lão lẹ vô cùng, đầu đuôi tổ cạn
Chẳng vậy thời, có còn gì thân !

LŨ-BỐ. — Đầu tôi cúi lạy, khá xin thương
Ngài rộng khoan dung, bởi vì cơn giận
Không độ cho cùn (Cúi lạy, Tu-Đồ đỡ)

TU-ĐỒ NÓI.— Ấy là lão buồn nên trách lếu đó thôi,
chớ Lữ Ôn-Hầu nào có lỗi gì mà phải hạ mình như vậy !
Điêu-Thuyền con ôi ! nóng-nỗi nầy con có thấy cho chăng !
Đã có con đem gã cho người ta, mà họ còn đòi đám đòi giết
mới là tội nghiệp cho chó ! (giã khóc)

LỦ-BỐ. — *Thưa ngài, bởi vì: lòng thương quá thêm
tinh lại nặng, cho nên, no mất ngon mà giận mất khôn, lở
quá lời xin khá rộng dung, cam thọ tội mưa đừng chắp-
trách, dó ngài. Bởi tôi không rõ nên buông lời lỗ-mảng, xin
ngài thương tình dung thứ một phen.*

TU-ĐỒ NÓI. — *Thôi, Lữ-Ôa-Hầu hãy an tâm, đó lão giàn
mà nói vậy chó!*

CA KHÓC-HOÀNG-THIỀN

Lẻ đâu không nghỉ, đã cho hai trẻ
Phối-hiệp cùng nhau, trước sau cũng là
Tưởng như rề con trong nhà

LỦ-BỐ. — Cảm tình thậm đà
Trước kia nếu hay như vậy
Thì lẻ nào đã không kiên
Dám gây cho phiền

ĐỒNG CA. — Giã-từ lui chør, rẽ phân đôi đường
Trở về tư dinh

Hạ màn

MÀN THỨ CHÍN

(*Dọn màn: Đồng-Trát và Diêu-Thuyền ngồi tại dinh*)

ĐỒNG-TRÁT NÓI. — *Này ái-cơ ôi! ta cùng ái-cơ ngày
nay, thật rất phỉ nguyễn cá nước, đã dành vui thưa-duyên
trời, cuộc hiền-vinh chung hưởng trót đời, tình âu-yếm
nồng-nàng một lúc, cũng là thoã chí đó ái-cơ*

ĐIÊU-THUYỀN NÓI. — *Thưa chúa-công, tiện thiếp mà
được trao thân gởi phận cho chúa-công đây, tuy biết ơn
trời đất, nhưng mà, cũng nhờ lượng biền-sông, sá chi cái
kiến con ong, được dựa mình vàng vóc ngọc, thật là chúa-
công hậu đãi biết chừng nào! Thiếp nghỉ cho:*

LÝ CON SÁO

Chúa công thật thật thương
Thật thương yêu thiếp
Yêu thiếp cho nên

Nếu không mà đâu được
Như nhú như nhú vầy
Đâu được như vầy
Lòng nầy nguyễn ghi xương ứ ứ ứ ứ
Lòng nầy nguyễn ghi xương ứ ứ ứ ứ

* *

ĐỒNG TRÁT.- Ái-cơ thật thật nên
Thật nên quốc sắc
Quốc sắc thiên hương
Khiến ta mà đem dạ
Yêu yêu yêu yêu-vì
Đem dạ yêu-vì
Thì nào còn lo chi ứ ứ ứ ứ
Thì nào còn lo chi ứ ứ ứ ứ

ĐIỀU-THUYỀN NÓI. — Thưa chúa-công, tiện-thiếp cùng
chúa-công ngồi nói chuyện suông, ý không được vui mẩy,
có vây để thiếp dạy quân nó dọn một tiệc rượu ra dây, ăn
nồng đàm-dạo chơi, tẻ khi thú-vị lắm đó !

ĐỒNG-TRÁT NÓI. — Được, ái-cơ biết điều như vầy,
thật là vừa ý ta lắm đæ !

ĐIỀU-THUYỀN NÓI.— Quân ! — dạ — dọn một tiệc rượu
lên dây cho mau da nghé ! — dạ — Thưa chúa-công, tiện-
thiếp mà được chúa-công nạp dụng dây, nghỉ cho nở mày
đẹp mặt biết bao nhiêu ! thật là đại phước ! (Quân đem rượu
ra, Điều-Thuyền rót dung cho Đồng-Trát) Thiếp xin chúa-công
dùng ly rượu này cho thiếp được nhờ hòng phúc đó !

ĐỒNG-TRÁT (tiếp uống) NÓI.— Khen thay ! đàn-bà như ái-cơ
thiệt là ít có. Thôi thì ái-cơ hãy dùng vời cho vui.

ĐIỀU-THUYỀN NÓI.— Thưa chúa-công, như chúa-công ngày
nay là :

CA BÌNH-BẢN

Oai rền-vang tú phương
Xem như vầy đã thấy thời hưng
Hàng trăm quan kinh-yêu khôn cùng
Còn ngoài ra thiên-hạ thấy kiêm
Chức Thái-sư mà thật quyền riêng
Dẫu đế-vương cũng là khó hơn

Xem lâu-dài kho-tàng thinh-thoan
Riêng một trời mặc dầu dọc ngang
Hòn-trào thiên-tử nhắm khôn bắng
Dòm lại ghê thế-lực chúa-công
Tiện-thiếp nay mà được gởi thân
Thì thật nghĩ vô cùng hiễn-vinh

- ĐỒNG-TRÁT:** Lời báu phân khiến ta động tình
Dưới trần-ai mấy mặt phi thường
Mắt xanh nhìn biết được anh-hùng
Thật là khen tâm-địa rất thông
Đừng ngại ái-cơ đừngng ngại
Biết nhau rồi một ngày cũng vậy
Thì vinh hiễn cộng hưởng với nhau
- ĐIÊU-THUYỀN:** Cảm cái ơn chúa-công vô cùn
Xin thiếp xin sắt định ghi dạ
Dẫu làm thân trâu ngựa đáp ơn
. Thiếp cũng ưng !

NÓI LỐI. — Xin chúa-công dùng thêm ít ly nữa cho vui! (rót rượu dung, Đồng-Trát tiếp uống, hai bên dồn hớt nhau)

LŨ-BỐ (bước đến) **NÓI.** — Ta tức giận thay cho lão-tặc, sao lại, dám làm chuyện thương luân bại lý, chẳng sợ đều sỉ tiết ô danh, dối rằng đi rước Đieu-Thuyền, được có phổi hiệp cùng Lữ-Bố. Phổi hiệp cùng Lữ-Bố làm sao mà,

CA HÀNH-VÂN

Nội tư phòng, ta lục đã cùn
Khắp hết ngoài trong
Có sao chẳng thấy, thoán bóng tân-nhân
Ngó tú phương không cùng biu-quạnh
Tức thay ta mới
Tuốc qua đây thử dò gian ngay
Kéo ra vào xốn-xang dạ nầy
Câm hờn lão-tặc, khéo bày mèo gian
Cướp giục Đieu-Thuyền, đấm tình báo sắc
Quyết làm theo tuồng quân thất phu
Lòng ta đây luôn, bức rúc ưu phiền
Em hởi Đieu-Thuyền
Nở nào đem tình duyên phỉnh nhau

Nóng-nội nầy cũng tại vì đâu
Tóc-tơ rối-rãm
Ruột không dao cắt mà đau.

NÓI LỐI. — Có vây để ta hỏi lại quân, coi việc thê nào cho biết.
Quân a! có đứa nào canh-phòng đó hay không vậy?

QUÂN NÓI. — Dạ, có tôi đây, vây chờ ai kêu đó? (chạy ra thấy Lữ-Bố xá) Bầm ngài!

LŨ-BỐ NÓI. — Này quân! vây chờ có Thùa-tướng ngồi ngoài không?

QUÂN NÓI. — Bầm ngài, Thùa-tướng đang vầy tiệc với tân mỹ-nhân, để tôi vào bầm lại!

LŨ-BỐ NÓI. — Chẳng cần bầm, người cứ việc lui vào! — dạ.
(quân lui vào) nếu vây thì đã qua quyết rồi, còn chi nghi ngại nữa!
Cha chăi lão-tặc thiệt là lớn gan! dám làm thói thất phu, chẳng kẽ tình phụ tử!

(Lữ-Bố đứng lên cao, dòm vào thấy Đỗng-Trát đón hót với Đieu-Thuyền, lấy làm cảm túc, tay cầm kích mà bộ hầm hầm, ý muốn nhảy vào giết phục. Đieu-Thuyền liếc thấy, bèn lấy tay khoác-khoác ra ý biểu đứng, thỉnh-thoan lại day mặt qua một bên lau nước mắt, tố tình ức-uất mà không thể mở ra lời. Lữ-Bố cũng đã cùn suy, nên đánh vuốt giận dǎn lòng, để nhìn ý trung-nhân cho thỏa. Càng nhìn càng đâm, càng ngấm càng say, chàng ta không thể chịu được, bèn bước vào qui)

LŨ-BỐ NÓI. — Thưa cha.

(Nói cách hùng-hào, Đieu-Thuyền sợ bẽ chuyện nên quào-quào Đỗng-Trát và chỉ Lữ-Bố.)

ĐỖNG-TRÁT NÓI. — Có việc chi mà con vào đó vây?

LŨ-BỐ NÓI. — Con xin chầu cha.

ĐỖNG-TRÁT NÓI. — Hôm nay có việc. Cha tha chầu cho con da! thôi con hãy về nghỉ đi (Lữ-Bố bước lại đứng gần, bộ tịch hầm-hầm, Đieu-Thuyền làm bộ sợ-sệt quào Đỗng-Trát mà chỉ nữa). Uả! cha đã tha chầu, sao con còn đứng đó?

LŨ-BỐ NÓI. — Cha tha chầu, con xin hầu!

ĐỖNG-TRÁT (giận) NÓI. — Bữa nay cha mắc việc! tha chầu tha hầu hết cho con da! thôi, đi về đi! (Lữ-Bố cứ đứng, Đieu-Thuyền nói nhõ)

ĐIỀU-THUYỀN NÓI. — Người nào đó? thiếp thấy mặt sợ quá đi chúa-công à!

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— *Nó là con của ta đa ! (sực ngó Lữ-Bố)
Uã ! cái thằng này, bộ nói chơi với mày sao chớ ! ái-cơ ta
nó sợ là hết hồn hết via mà biếu di về còn chưa chịu đi chớ.*
(Bố ngó Đieu-Thuyền. Thuyền liếc chĩ Đồng-Trát, rồi lại chĩ vào
bụng mình, tỏ ý bất bình, vì bị Trát ép-bức)

LỮ-BỐ NÓI LỚN.— *Con xin vưng ! (bèn đi ra)*

ĐIỀU-THUYỀN NÓI.— *Cái người làm sao mà bộ tịnh dữ-dẫn,
nói-nắng rồn-rảng, thấy tuồng mặt mà phát sợ đi thôi.*

(Lữ-Bố ra ngoài, lại đứng lên cao dòm vò, cùng Thuyền liếc ngó,
một hồi nữa, Điều-Thuyền cũng lấy khăn lau lụy, tò dẫu đau-đớn
chẳng cùn, rồi thừa dịp Bố ngó lơ, lại quào Đồng-Trát mà chĩ). Kia
kia chúa-công ! người hồi nãy đã ra ngoài còn đứng dòm vò kia ! xin
chúa-công đuổi phước đi, kéo thiếp sợ lầm.

ĐỒNG-TRÁT (ngó ra) NÓI.— *Lữ-Bố ! ta đã tha chầu tha hầu,
bảo mi về an-nghĩ, sao còn ra ngoài đứng đó làm gì, cho ái-cơ ta
kinh sợ làm vậy ?*

LỮ-BỐ NÓI.— *Cha bãi hầu trong, con xin hầu ngoài !*

ĐỒNG-TRÁT (giận) NÓI.— *Này Lữ-Bố, ta hỏi mi vậy chớ !*

CA KHÔNG-MINH

Nói đã khô môi, sao cứ dẽ người !
Thế chẳng kiên oai, không kẽ đến ai !
Đã tha chầu còn cứ hầu day.
Hết trong rồi lại đứng ngoài nhây.

LỮ-BỐ : Nói thời lối phải, nính vẫn câm hoài.
Cầm hầu trong ấy, mới phải ra ngoài.
Lẽ đâu dành hân-hũi đường ni!
Chẳng kẽ tình phụ-tử là chi !

ĐỒNG-TRÁT : Còn ngang-ngược nói đi nói lại.
Miềng cho mày chống-cự với lao.
Chẳng kiên chút nào.
Truyền quân bây đuổi nó cho mau !

NÓI LỐI.— *Quân bây ! — dạ — đuổi nó đi cho mau ! cầm nó từ
đây không được đến dinh ta nữa da nghé ! — dạ.*

QUÂN NÓI.— *Thưa ngài, lính Thái-sư dạy chúng tôi đuổi ngài
đi, không cho đến dinh này nữa, tôi lạy ngài, xin ngài đi giùm một
chút !*

LỦ-BỐ (giận run) NÓI.— À ! Thái-sư đã đuổi ta há ! thiệt là
xấu-hỗ biết chừng nào ! thôi, dần đuổi dần không gì ta cũng đi mà !
(xách kích ra về)

ĐIỀU-THUYỀN NÓI — Chúa-công dòm coi quân nó đuổi người
ấy đã đi hay chưa ? kẽo tôi sợ lắm.

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— Quân ! bây đuổi nó rồi chưa ?

QUÂN NÓI.— Bầm Thái-sư, Lữ-ôn-Hầu đã đi khuất rồi, mà xem
ý người túc-giận lắm !

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— Trối kệ nó ! để nó đứng day làm rộn chờ
ich gi ! (quân lui vào trong) Thiết cái thẳng nó khuấy rồi quá làm cho,
cuộc vui dở-lở, tiệc rượu trên-tràng, trẻ bây ! coi dẹp tiệc da
nghé ! — dạ — (trẻ dẹp tiệc) thôi thì, khá vào trong được nghĩ
an, kéo đế ngồi ngoài mệt-mỏi, đó ái-cơ !

ĐIỀU-THUYỀN NÓI — Ngồi lâu té cắn lắm, hỏng đi đâu hết !

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— Chờ làm sao bây giờ.

ĐIỀU-THUYỀN NÓI.— Cỏng tôi hè !

ĐỒNG-TRÁT (lắc đầu) NÓI.— Cha chã ! quá súc rồi đa ! thôi
lại đây ! (Trát đưa vai cõng Điều-Thuyền vào, khỏi hả màn, Lý-Nhu
bước đến)

LÝ-NHU NÓI.— Nhạc-gia tôi thiệt là rối quá ! nếu tôi
không gặp Lữ-ôn-Hầu tớ bày tự sự, thì át phải hư việc cã
chờ chẳng khôn ! có vậy đè tôi vào thuật lại cùng người,
chờ sự nầy nếu bỏ qua, thê xem e bất tiện. (quân chạy ra)

QUÂN NÓI.— Thưa ngài.

LÝ-NHUNÓI.— Này quân ! — Dạ. Có Thái-sư đó hay không ?

QUÂN NÓI.— Thưa ngài, Thái-sư vừa mới vào trong,
xin ngài đứng đây cho tôi vô bầm lại.

LÝ-NHU NÓI.— Được, người đi mau đa nghé.— Dạ —
(quân vào trong, Đồng-Trát ra) Thưa Thái-sư.

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— Người đến có việc chi ?

LÝ-NHU NÓI.— Thưa Thái-sư, tôi mới gặp Lữ-ôn-Hầu đây.

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— À thẳng nghịch tặc ấy nó mới bị ta
đuổi về đó đa !

LÝ-NHU NÓI.— Thái-sư làm như vậy, tôi e lắm đó !

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— *Ngươi e đều chi ?*

LÝ-NHU NÓI.— *Thưa, Thái-sư muốn tung-hoành thiên hạ.*

CA NGŨ ĐIỀM QUA BÀI TẠ

Dẫu gi cõng rán dắn tâm
Kéo e việc nhỏ sanh cùu-hiềm
Rồi đây có lẻ nào yên
Thái-sư thật chẳng xem cơ trời
Rày rầy rật Ôn-Hầu
Người hờn-giận dẽ đâu

ĐỒNG-TRÁT : Lở cơn giận quở la nặng lời
Chù biết tính làm sao đấy

LÝ-NHU : Cần phải lấy tiếng ngọt-ngon
Vời đến phủ-hủy thiệt hơn
Hết nư giận sể ban bạc vàng.

NÓI LỐI.— *Thái-sư cho kêu và đèn, ban thường bạc
vàng, và lấy lời phũ-hủy thì át va hết giận chờ gì !*

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— *Được vậy thì hay lắm quân ! — Dạ —
Bây qua dinh Lử-ôn-Hầu nói rằng Thái-sư cho đòi đến có việc cần da
nghé ! — dạ — (quân ra đi).*

LÝ-NHU NÓI.— *Lử-ôn-Hầu tánh vốn nóng nảy, Thái-sư muốn
tính toán việc cả, lại vì một lúc quá giận vội quở trách va, nếu nay
không kiểm thể an ủi sợ e va biến tâm mà hại đến đại sự đó.*

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— *Ta không nghĩ tới, thôi thì bây giờ phải
ngọt diệu với nó mới được.*

LỬ-BỐ (bước vào) NÓI.— *Thưa cha, con xin ưng hầu, chẳng
hay cha có đều chi dạy bão (bộ cũng còn giận hầm-hầm)*

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— *Này, con hãy ngồi, ngồi lại đó rồi cha
phân tự-sự.*

LÝ-NHU NÓI.— *Thôi, Lử-ôn-Hầu hãy ngồi ! (Bố xá, ngồi)*

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— *Này con ôi ! cha cũng có sự không phải
với con, nên cho vời con vào, được mà ta lỗi đó !*

LỬ-BỐ NÓI.— *Thưa cha, nào cha có lỗi chi đâu.*

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— *Số là, trong cơn quá chén, cha cũng có say.*

CA VỌNG-CỐ

Rầy-rà con như thế.
Bởi lúc nóng-nãy khôn dằn.
Ngày nay tĩnh ra biết rắng.
Trí cha chẳng suy-nghĩ cùn.
Nên khiến con cam giận.
Lỗi này thôi con chắp làm chi con !

LŨ-BỐ : — Còn gì đâu cha phải.
Đem những lời phủ-hủy làm chi.
Cha quõ-la chữa nhục.
Nên hãy còn khiến trẻ nhà ra.
Đành buông lời đuổi xô mới vừa.
Làm cho nhục phải về.

LÝ-NHU : Lữ-ôn-Hầu nghĩ-suy.
Suy-nghĩ cùn nê-cố làm chi !
Đã biết Thái-sư quá lời.
Song cũng tình cha con chờ ai !

ĐÔNG-TRÁT : Ấy vậy thôi thi.
Trẻ vuốt giận làm khuây.
Cha hối-hận bởi cha lở rầy,
Thôi gấm vàng cha ban thường ngay.

NÓI LỐI.— Cha đã biết lỗi, con khá tưống tình, nầy bạc
vàng già tạ lỗi mình, nọ gấm vóc trẻ thâu của ấy. *Cha ban
cho con mười cân vàng và hai chục cây gấm đó da !*

LÝ-NHU NÓI.— Thái-sư đã hết lời phải quấy, Ôn-Hầu
nên vuốt giận làm khuây, xin khá thâu-nhặt lấy của nầy,
mựa nê-cố làm chi chuyện nọ, ấy mới là phải đạo cha con
đó Lữ-ôn-Hầu.

LŨ-BỐ (hết giận) NÓI. — *Thưa cha, trên cha đã khuyên
nhũ, dưới anh lại giải-phân, thôi thi, dẫu cho chín giận
mười hòn, cũng phải một dằn hai bỗ, đó cha. Nay cha lại
ban cho con gấm-vóc bạc vàng, thật con hết sức cảm tạ. Có
vậy.*

NGÂM: (Giã cha, con trớ lộn về,
(Cái ơn hạ-cố bao giờ dám quên !

(Bố gần lui về, Trát ra ý suy-nghĩ, day qua nói một mình)

ĐỒNG-TRÁT NÓI.—*Cha chả! ngày mai mình đi chầu thiên-tử, thằng này xem thế nó hữu tình với Đieu-Thuyễn lắm, qua đây thấy mình vắng-mặt, sao khỏi nó ve-vắng, chỉ bằng mình dắt nó theo thì chắc ý hơn, à à phải rồi (day qua nói với Bố) Khoan, con khoan về đã! để nghe cha dặn đây!*

LŨ-BỐ NÓI.—*Thưa, chẳng hay cha dạy đều chi?*

ĐỒNG-TRÁT NÓI.—*Này con,*

CA LONG-HỒ HỘI

	Ngày mai này, con qua đây Đi với cha, ngỏ có sớm Đến chầu thiên-nhan, nhớ lời cha dặn
LŨ-BỐ : —	Đã dạy thời con, hết lòng vâng Cúi tạ-từ cha, ngỏ trở về
ĐỒNG-CA :	Thôi đã an tâm, cùng nhau toan Hồi tư dinh, mai sang đến liền

Hạ màn

MÀN THỨ MƯỜI

(*Dọn màn: Đieu-Thuyễn ngồi tại tư phòng*)

ĐIỀU-THUYỄN NÓI.—*Phen này Đồng-Trát với Lũ-Bố nó đã mắc kẽ cha con ta rồi, thế nào đây nó cũng chém giết lẫn nhau, thì thật là Hờn-trào hữu hạnh. Nay cha con nó đã đi chầu thiên-tử rồi, ta được lúc rảnh rang, tưởng cũng nên trang điểm. (Cầm mặt kiếng lên dời phấn thoa son v. v. Lũ-Bố xách kích về đến)*

LŨ-BỐ NÓI.—*Lão-tắc thiệt là lanh. Sợ ta ở nhà sanh bụng quấy, nên lão bày kế gạt mình theo, nhưng ta dễ thua trí lão cho mà coi! lão trong còn mắc việc đang •hầu, ta ngoài vội mau chớn quày-quã. Bản này coi có gấp ta không cho biết kẽo mà,*

CA TAM-PHÁP NHẬP-MÔN

Bấy lâu ước-ao gần được
Người ngọc mời ưng lòng dạ

Trò chuyện coi bụng thè nao
Kéo mà khôn cùn chua xót
Nghĩ có đau đớn cho chăng !
Người mà mình, đã hứa tiếng
Ngày ngày thường, nhắt-nhở đến
Lão toan mưu sâu bắt ngang.

(Lại đứng dòm vô Diêu-Thuyền ngó trong kiến thấy, bèn day mặt ra)

ĐIỀU-THUYỀN NÓI.— *Üa nầy lang-quân ! vậy chờ Thái-sư đâu mà lang-quân về đó ?*

LỦ-BỐ NÓI.— *Lão tặc còn ở tại đây, nàng mau ra ta bảo đây !*

ĐIỀU-THUYỀN (khoác khoác) NÓI.— *Không được, lang-quân hãy đến Phụng-nghi-Đinh trước rồi thiếp sẽ theo sau.*

LỦ-BỐ NÓI.— *Cho mau kéo ta trông đợi da nghé !*

(Nói rồi liền quay-quâ đi, Thuyền cũng đi theo, Trát về đến)

ĐÔNG-TRÁT NÓI.— *Lạ nầy ! thằng Bố nó theo ta đứng ngoài, có gì khi vào bệ-đơn ta ngó ngoài lại thì mất nó, lòng ta thật nghi quá, nên bãi trào khan, lật đật lên xe về đây. Cha chả ! chắc thằng nầy nó muốn sanh ngụy rồi da !* (chạy vào dinh kiểm khắp cùn) *Üa, còn ái-cơ ta đâu mà không thấy ở đây, sự nầy lạ thiệt.*

CA KHÓC HOÀNG THIÊN

Ái cơ ta đã, ăn đâu không rõ
Soát lục cùn dinh, cũng không thấy hình
Khiến ta bắt nghi vô cùn, khó mà làm thinh
Có chi lúc ta đang bậ, n
Thằng Bố ngoài trốn đi khan,
Chẳng cho ta tường
Thế nầy không xong.
Phải mau truy tầm, kéo lòng không an.

NÓI LỐI.— *Cha chả ! bây giờ kẽ trốn người kiểm, biết đâu mà kiểm cho được. Thê-nữ bây ! — Dạ — Vậy chờ bây thằng ái-cơ ta đâu không ?*

THẾ-NỮ NÓI.— *Bầm thái-sư, người ra sau vườn xem hoa lúc nầy.*

ĐỒNG-TRÁT NÓI. — Nếu vậy ta phải mau chon ra đó mới được. Cha chả! rồi biết chừng nào!

(Chạy khuất. Bỗ sơn-thủy huê-viên xuống, cho án cái dinh, khỏi hạ màn, tức là chỗ Phụng-nghi-Đinh, thì thấy Bố ngồi chờ. Điêu-Thuyền đang bò bò trên một cái cầu hư.)

LŨ-BỐ NÓI. — Coi kia! cho mau nó chờ! làm nảy giờ ta đợi đã hết hơi đi thôi.

ĐIÊU-THUYỀN (ngồi xuống dây) NÓI. — Hóng! hóng đi đâu hết! cầu hư mục như vậy, qua công tôi hè!

LŨ-BỐ NÓI. — Nhỏ em giữ chưa! vậy chờ hồi nảy người ta đi đây sao?

ĐIÊU-THUYỀN NÓI. — Hóng công phải hôn! tôi trở lại bây giờ cho mà coi!

LŨ-BỐ (đưa cây qua) NÓI. — Nè, vịnh cái cây nảy mà lẩn qua. (Điêu-Thuyền vịnh cây lẩn tới giữa cầu lại ngồi xuống.) Uả! đi chờ bây giờ ngồi đó hoài hay sao?

ĐIÊU-THUYỀN NÓI. — Nghĩ ả! Churn người ta nhỏ xiếu, đi đâu hòng chết, hóng thấy sao mà còn hồi!

LŨ-BỐ NÓI. — Dắt đi thì thôi chờ còn gì nữa! (Điêu-Thuyền lẩn cây qua tới bên nây cầu đứng dậy. Lũ-Bố nằm được làm dù, xay một cái mạnh, đoạn buông ra, Thuyền vừa qui xuống, vừa ra vẻ sợ sệt).

ĐIÊU-THUYỀN NÓI. — Thưa lang-quân!

LŨ-BỐ (giận dữ) NÓI. — É, dẹp mi đi nà! đứng có kêu lang-quân mà ta thêm mắc cở.

CA KIM-TIỀN

Thứ hỏi mi, vì tại sao
Chẳng nghĩ câu sĩ nhục chút nào
Đã trót đã hứa lời với nhau
Nở dạ lâng xao.
Quân bạc tình, sao xét lại, không hồ minh
Quả chẳng biết cái đều nhục vinh
Nghĩ thật uồng sinh.

ĐIÊU-THUYỀN: Đầu đuôi cúi xin thưa lại.

Tấm lòng trượng-phu độ lượng xét cho.
Đầu nào đâu thiếp dám cãi qua.
Đau lòng thay khó nói nói ra.

Thái-sư ép-buộc, biết làm sao được.

LŨ-BỐ : — É dẹp mi đi, nói hơi tiết liệc
Ai mà tin thiệt.

NÓI LỐI.— Thôi, đó mưa chờ khi ta con nít, đây đã
từng biết bụng đàn - bà, ngoài mặt tuy lời - lẻ thiệt-thà,
trong lòng lại gươm-dao chắt-chứa. Mi nói rằng bị Thái-sư
ép buộc, sao không vì ta mà tữ tiết cho rồi, còn sống làm gì đó!

ĐIỀU-THUYỀN (khóc) NÓI.— Lang-quân ôi! chút thân bèo-
bọt, quản bao cái kiếp sống thừa, nhưng thiếp mà chưa thác đây, là
cũng vì.

NGÂM : (Nỗi oan khôn tỏ ra lời,
(Để lòng thì thẹn với người tình chung.

CA VĂN-THIÊN-TƯỜNG

Nầy người thương, có hay nồng nỗi cho chǎng
Thiếp riêng riêng than, thân sao vô phần
Nói ra thêm nát tâm can,
Để bụng luôn buồn thầm.
Từ ngày cùng lang-quân, đã hứa hôn-nhân
Trăm năm nguyện ghi tac lòng
Những ngở sẻ một trường cá nước
Ngỏ phi nguyên tình chung, đó lang-quân
Than ôi đoạn trường cho thân!
Ai xui nên
Lở-làng căn-duơn lòng bối-rối lòng
Thái-sư đến, hỏi căn-kẻ nỗi-niềm
Nên mới phân
Nay nhầm thiên khai huynh đạo được ngày
Ta xin rước nó
Ngỏ cho hội-hiệp Ôn-Hầu
Chả thiếp cũng chịu, cho rước về dinh
Há dám cản-ngăn, nay nhất càng buồn-tanh
Thật rất hờ-thẹn với lòng
Thái-sư chẳng nghỉ đâu con
Ép thiếp mà hảm dâm, đó lang-quân!
Ngày mà trông thấy nhau rất đau-dớn thay!
Lang-quân ôi nói ra thêm đứt ruột

Ôi thoi mạch thảm khôn ngän
Nhỏ lụy nhỏ ròng-ròng
Ngày ngày hằng rồng-mong, gập-gở lang-quân
Ngỏ cho phân tất ngọn-nguồn
Kéo úc-uất tấm lòng tiễn-thiếp
Gượng đứng ngồi nào an, đó lang-quân !
Hôm nay thiếp đà thất thân
Ôi lang-quân !
Mặt nào thấy nhau mà chẳng hẹn lòng.
Thiếp cạn nghĩ, khó phụng sự anh-hùng
Ôi lang-quân !
Thôi thì thiếp xin đầu cúi lại chàng (cúi lạy)
Thương nhau khá đê
Kiếp sau họa có tương-phùng
Cho thiếp hóa làm, trâu ngựa đền ơn
Như vậy mới ưng, nay dứt tình người thương
Thiếp xin tữ tại điện tiền
Ngỏ cho trọn tiếng thác trong
Hơn sống mà hổ thân, đó lang-quân !

NÓI LỐI. — *Lang-quân ôi !* tự nghỉ tấm thân thực-nữ,
khó mong phụng sự anh-hùng, *thôi thì*, già lang-quân ở
lại dương-trần, cho tiễn-thiếp kíp dời Âm-cảnh (nhắm ao sen
toan nhảy xuống Lữ-Bố lật-đật ôm lại)

LŨ-BỐ (khóc) NÓI.— *Khoan đã em ôi !* Quá lời bối vì
cơn nóng giận, nặng bụng cho nên bụng sờn, đã cạn
phân mọi lẻ thiệt hơn, chỉ mà phải đến đều tự ái, *đó em !*

ĐIỀU-THUYỀN NÓI. — *Không, lang-quân hãy thả tôi ra, được
cho tôi tự-tử* (giả vùng-vầy v...v...)

LŨ-BỐ NÓI.— *Thôi thoi, em hãy vuốt giận, để anh phân lại cho
mà nghe.*

CA TIẾP LỚP CHỐT

Em ôi mưa dừng giận cùn
Thủng-thắng anh phân
Nghe lời cạn bày, rõ cho em
Không lòng gì riêng, nhưng bởi đâu
Làm cho mình rẽ phân, anh rất cảm !
Vì lúc đang giận chẳng suy cùn

Nên có dạ, ngờ em đã xiêu lòng
Theo Thái-sư
Mời đành xây lưng trở mặt phụ-phàng
Biết đâu được, tuy không trọng tiết với chồng
Cũng giữ một lòng
Chù anh nghĩ ăn-năn, đó em ôi !

ĐIỀU-THUYỀN: Tuy biết lang-quân, suy xét cùn mà thương
Song em tự nghĩ thêm buồn
Lòng tơ luổn những vẫn-vương
Biết sao tròn tình chung, đó lang-quân !

NÓI LỐI. — Vợ chồng ta bây giờ, thôi đã đành hai ngã,
chắc khó hiệp một nhà, lang-quân ôi !

NGÂM : (Nhìn nhau ruột tự to vò,
(Mạch sầu lai-láng bao giờ lắp xong. (khóc)

LỦ-BỐ NÓI. — Thôi em đừng khóc-lóc mà làm gì ! anh nhứt
nguyễn kiếp này không lây em làm vợ đặng, thì không phải là anh-hùng .

ĐIỀU-THUYỀN NÓI. — Lang quân đà hứa chắc, tiện
thiếp rất đợi - trông, xin rắn cứu nhau cùng, ngỏ phi
nguyễn cá nước. Lang-quân nói thì nhớ lời đa nghẹ !

LỦ-BỐ NÓI.— Thôi thôi, đi nấy giờ lâu hoắc, sợ lão-tặc
ngồi-ngờ, chuyện trò đã cạn tóc-tơ, ấy vậy, sửa-soạn kip
về dinh-nội, kéo ở lâu lão-tặc sanh nghi thì át khó đó em ! (Điều-
Thuyền nằm áo lại khóc dầm)

ĐIỀU-THUYỀN NÓI. — Trời đất ôi ! nếu lang-quân sợ lão-tặc
quá như vậy, thì làm sao mà thiếp thoát thân cho được.

CA TỬ-ĐẠI CĂNH

Xưa nay đồn, trong thiên hạ
Lang-quân quã, nên đứng anh-hùng
Anh-hùng người người thật,
Là danh khiếp danh
Nay dòm xem, tình cảnh rất thương
Chúng đà đoạt lương-duyên
Sao vẫn đành, an tất dạ
Chẳng dám mà môi hở môi
Ôi thôi đành, là thay nhục thay !

LỦ-BỐ : Đề thừa cơ, anh sẻ liệu đừng lo

Anh đà thê đâu sai
Em rán dẫn, xin náng đợi
Đừng vội là than khóc than !
Đôi ta cần trọng nghĩa hơn thi hơn.

ĐIỀU-THUYỀN : Nghe chàng phân, lòng thật là chẳng an

Dạ rất này xốn-xang
Ôi thôi thăm cho phần thiếp
Cùng nhau trót vương mối tình
Lang-quân đi đành
Đành dạ mà thương không thương
Cạn xét khó an

Thầm thăm than, ôi tình chung !
Hằng nghe bấy lâu anh-hùng
Mà đành khoanh tay, khoanh tay chịu vậy
Lòng đà thê-nugyen, là dung không dung
Sao sao ta cũng nguyễn,
Ăn gan được mới đành thưa dạ
Cho lão-tặc hết làm nghinh-ngang.

LŨ-BỐ :

NÓI LỐI.— Thôi em đừng khóc lóc, khiến anh luôn
ngậm-ngùi, anh nói thiệt, phen này anh cùng lão-tặc, thê không
chung đẹp đất trời, sao cũng quyết vào sanh ra tử,
mà cứ em đó. (Ôm Điều-Thuyền và lấy khăn lau nước mắt)

ĐIỀU-THUYỀN NÓI.— Nếu được vậy thì lang-quân mới là
đáng mặt anh-hùng, chờ có lẽ nào đành ngồi đó khoanh tay, mà cứ
chịu cho người kèm chế !

(Hai người còn ngồi choan tay chuyện-vãng. Đồng-Trát bước ra,
một thảng hẽ cũng ở đàng kia đi lại, mắt nhắm mắt mở, đụng đầu
nhau, nó giã đưa súng ra bắn)

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— Coi kia! cái thằng chết này, mày làm gì vậy?
(Quân lại trở ngược bắn súng đưa vào ngực Đồng-Trát) Quân! nghe
ta hỏi đây! (nắm nó và lắc) vậy chờ mi có thấy Lữ-ôn-Hầu đi ngang
qua đây không ?

(Quân cũng cứ sát-sứ, nắm nó lắc một hồi nữa nó mới tĩnh, vụi
mắt, mở ra thấy Trát, bèn bỏ súng xuống lạy.) Thôi thôi, đừng có lạy
tại gi hết. Hãy nói cho mau coi nãy giờ có thấy Lữ-ôn-Hầu đi qua đây
không ?

QUÂN NÓI. — Bầm ông, nãy giờ có ai hầu đâu !

ĐỒNG-TRÁT (giận) NÓI.— Ta hỏi Lữ-ôn-Hầu là Lữ-Bố kia.

QUÂN NÓI.— Có ai đi hầu tòa-bố đâu !

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— Cha chă! chuyện gấp mà gặp thẳng nầy
nó báo hại quá chó! Ta hỏi có thấy Lữ-Bố, Lữ-Bố, Lữ-Bố, đi qua đây
hay không ?

QUÂN NÓI.— Té ra ngoài hỏi Lữ-ôn-Hầu !

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— Giữ ác hôn! để mai rồi hẽ nói chó! À !
ta hỏi mi canh đây mà có ngó thấy Lữ-ôn-Hầu đi ngang qua hay không?

QUÂN NÓI.— Bầm ông,

CA BẢN TIỀU

Có linh cắt tôi gát tại đây
Đứng tự sớm mai tới chừng nầy
Cớ nên xin thuật lại,
Thật ông Phụng-Tiên tâu rồi tự hồi nào !
Đi ướcặng, chừng một dặm
Nay hồi lại, thì thật muộn
Lúc qua đây mặt nhứt
Đò xem còn trưa, đến giờ đã chiều rồi.

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— Yêu mà vật mày đi! vạy mà nãy giờ đê
lóng tai nghe nó cho trễ hết công việc chó! (đánh tên quân chạy,
đoạn buồng-bả đi thẳng tới)

QUÂN NÓI.— (một mình) — Thì tôi đứng canh đây Lữ-ôn-Hầu
đi qua rõ-ràng chó! nhưng mà muốn nhăng-nhẳng với lão một cắp,
để hai người họ nói chuyện với nhau cho đã thèm chơi, chó tôi thuở
giờ có điếc-lác gì đâu ! (bỗ vô buồng, Trát vừa đi hơ-hãi vừa nói)

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— Cha chă! thẳng Bố bạn nãy nó cắt họng
tôi da ! (dòm bên tả thấy cây kích của Lữ-Bố dựng gần bụi cây, Trát
giận run, lấy kích và ngó tới thấy hai đàng đang kề mặt bắt tay
nhau, bèn xốc vào) Uã hay cho thẳng Bố, hay cho thẳng Bố !

CA MÃU TÂM TŨ

Cớ tại sao mi lại sanh tâm.
Đem lòng chạ làm thói phi thường.
Dám cã gan thật không kiên nề.
Góm thay cho bọn vô lương.
Này xem cây kích thi tường ! (nhấy đậm)
É thói đứng hung-dữ làm chi (giục kích)
Nếu trước kia lão đã nghĩ-suy

LỮ-BỐ :

Sao còn dám làm chuyện phi vi.
Vì ai đứng than-trách chi !

(BẠP ĐỒNG-TRÁT té nhào, cầm kích muốn giết, THUYỀN ẨN)

NÓI LỐI.— É, mình tè-té gì mà nói ai cà ! trước đã chẳng
tưởng tình phụ-tử, nay còn chi nói chuyện ngái-nhân,
sao nghĩ chẳng biết thân, mà lại còn lớn tiếng, *lớn tiếng
chớ!* (bỏ đi khuất, Trát nằm rên hì hì, Lý-Nhu bước đến thấy)

LÝ-NHU NÓI.— Cha chả ! Thái sư làm sao mà nằm đây ? (dở
dậy)

ĐỒNG-TRÁT (rên) NÓI.— Ôi ! thằng Bố ! thằng Bố nó giốn
với ái-cơ ta, ta bắt được, nó lại giục kích, đá ta té nhào, cha chả !
cái thằng nghịch-tặc ấy nó dữ thiệt, dữ thiệt, ta quyết chẳng dung !

LÝ-NHU NÓI.— Bầm Thái-sư, xin ngài hãy dẫn nř giận xuống
rồi tôi sẽ phân lại cho ngài nghe.

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— Dẫn sao được mà dẫn, này, người nghĩ
đó mà coi !

CA HÀNH-VÂN

Hận thay loài, câm giận thay loài
Ngỗ nghịch nó lòn oai
Quã tang chánh án, nó với ái-cơ ta
Chốn huê-viên đang ngồi trò chuyện
Ta trông thấy, mới rầy-la nó bèn hành hung
Thứ nghỉ cùn có nên ức lòng !

LÝ-NHU : Xin ngài suy lại, giận cùn sao xong
Việc cả muốn thành, sao ngài vỉ chút
Mảnh hồng-nhan mà không tính-toan ?
Thôi thôi hãy, đưa phúc ĐIÊU-THUYỀN
Cho Bố an lòng,
Ất từ đây càng thêm cảm ân
Nếu như ngài vỉ chút tình riêng
Chẳng suy cạn lẻ
Chỉnh e đại sự khó nêu.

NÓI LỐI.— Bầm Thái-sư, kia như đời Đông-châu vua Sở-trang-
vương ban đêm dài yến các quan, dạy một nàng ái-cơ ra dung rượu.
Gió thôi đèn tắt hết, TƯƠNG-HÙNG thừa dịp nắm lấy tay. Nàng ấy tức
giận bức được dải mǎo, đem mặt tǎu với vua. Sở-trang vương bèn
truyền cho các quan đều bức dải mǎo cả, rồi sẻ thấp đèn lên. TƯƠNG-
HÙNG cảm cài ơn ấy, nên sau vua bị vây rất ngặt, chàng ta chẳng quân

tử sanh, mới liều mình cùn chúa. Nay Lữ-Bố là tướng tam-phúc, sao Thái-sư lại nở vì một người con gái mà tranh-cạnh với va !

ĐÔNG-TRÁT (ngầm nghĩ) NÓI.— À, ngươi khuyên ta muôn nên việc cả, hãy đưa Điều-Thuyền cho thẳng Bố há !

LÝ-NHU NÓI.— Bầm Thái-sư phải. Đó là lưỡng tiện da ngài.

ĐÔNG-TRÁT NÓI.— Có vây ngươi hãy lui về, để cho ta tính lại đã nghé !

LÝ-NHU NÓI.— Dạ, xin vâng. Kiểu Thái-sư tôi về. (Xà rời lui, Trát quay trở lại kiểm Điều-Thuyền, nàng thấy Trát thi vừa chạy lại ôm, vừa làm bộ run-sợ)

ĐIỀU-THUYỀN (khóc) NÓI.— Chúa-công ôi ! khốn nạn cho thân tôi biết chừng nào !

ĐÔNG-TRÁT NÓI.— É, thôi đi ! mi đã ngoại tình cùng thẳng Bố, ức hiếp chi còn làm bộ khóc than nà !

ĐIỀU-THUYỀN NÓI.— Trời đất ôi ! chúa-công đã chẳng xét mà thương, lại dì nở lòng nào gia tiếng xấu ! Chúa-công ôi ! (gục đầu vào mình Đông-Trát khóc).

CA VỌNG-CỒ

Lòng nầy ai soi thấu
Tức tối bối rối khôn cùn
Hòn thay chúa-công nở đành
Không suy xét cho nỗi mình
Ra nói ra hò hẹn
Đề lòng càng thêm ức tinh nào yên
Vừa đang cưa hứng cảnh
Mê-mẫn nhìn ao cá hò sen
Nhiên bỗng nhiên sanh sự
Lữ Ôn-Hầu nhảy đến làm ngang
Làm ngang người vát tôi chạy càng
Đà khôn thể vây vùng
Đành ép lòng bấm gan
Tuy chuyện trò ruột rối đòi cơn
Mong mỗi chúa công đến tầm
Lữ Ôn-Hầu họa may mời kiên
Xét kỹ đau lòng
Đã có bụng ngồi trông
Câu tiết liệc thí chung giữ tròn
Chẳng tưởng tình lại thêm nói can.

NÓI LỐI.— *Thiệt mà!* đã chẳng suy cạn lẻ, lại còn nói
nhiều lời, oan ức này tất dạ nào nguôi, nhơ - nhuốc ấy
mấy sông rữa sạch, trời hởi trời này!

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— *Thôi thôi,* mưa dừng than - khóc,
chớ khá lo buồn, lời nói chơi đi nở nào hờn, ôi-ôi! lòng
quyết hẳn khiến càng thêm kinh. *Thiệt bây giờ ta mới rõ*
bụng ái-cơ đà! (Ôm Đieu-Thuyền và lau nước mắt).

ĐIỀU-THUYỀN.— *Chúa-công chẳng nghĩ chớ!* thiệt là nói xấu
nói hổ cho tôi biết chừng nào! (làm bộ dậy dưa)

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— *Thôi,* ái - cơ dừng giận! hãy theo ta mà
về dinh.

CA LONG-HỒ-HỘI

Đừng ưu sầu, cho nhọc công
Nay ái-cơ, đã nói rõ.

Khiến lòng ta thêm, lấy làm yêu trọng
Biết bụng cùng nhau, qui đường bao.

ĐIỀU-THUYỀN: Nghĩ lại mà coi, có lý nào
Thiếp nở sanh tâm, mà nghi nan
Làm cho thêm, không an tắt lòng.

(Cùng nhau dắt vào buồng, rút sơn-thủy huê-viên thi thấy dinh
như lúc nãy, Trát và Điều-Thuyền ra ngồi).

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— *Này ái cơ ôi!* lúc nãy là ta già làm bộ
giận, để thử bụng ái-cơ đó thôi, chớ thật sự thì ta đã tính toán rồi hết!

ĐIỀU-THUYỀN.— *Chẳng hay Chúa-công tính toán đều chi?*

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— *Ta tính gã ái-cơ cho Lữ-Bố đó!* ước có
chiều cùng chẳng?

ĐIỀU-THUYỀN (thất kinh) NÓI.— *Chết nỗi!* sao chúa-công lại
tính trái lẽ quá như vậy? Trời đất ôi!

CA GIANG-NAM

Thay thương thay thân tôi,
Là thân này thân tôi!
Suy nghĩ suy thêm thận,
khi vâng chịu câu tùng
Thì chung những ngờ một chồng
Nào hay đâu trời ghen.
Hôm nay chúa-công toan, là đưa mà cho con

Sao không suy xét lại, loài thú cầm hay sao?
Trở lòng quá mau, cha với con khác nào!
Lời dạy nghĩ càng buồn, vì thiếp nay đã
Thất thân với chúa-công, thì mặt mũi nào
Chẳng nghỉ chữ ái-ân
Cho nên còn toan tính với con
Nhơ sống nhớ thiếp nghĩ hẹn-thuồng
Thôi ối thôi sanh từ một lần
Cam thác sạch, ngỗ cho khỏi hổ với lòng,
Chữ tiết giữ tròn, còn bia gương ngàn năm.

NGÂM : (Ôi thôi lầm nỗi bất bัง,
(Đến đều sống đục thà rắng thác trong.

NÓI LỐI.— *Thôi thôi, giã chúa-công ở lại dương-trần,*
cho tiện-thiếp kíp dời âm-cảnh, chờ sống chi mà nhục-nhả lầm
lầm vầy. (Với lấy cây gươm treo nơi vách để tự-tữ, Trát lật đặt
giựt gươm, ôm Đieu-Thuyền vào lòng)

ĐỒNG-TRÁT NÓI.— *Ái-cơ giận-dủi làm chi, ấy là ta giả ngó*
dó. Nàng đã giữ tròn tiết-liệc, ta đâu phụ-r้าย ân-tình, lời
nói chơi mưa chờ giận-hờn, bụng đã thiệt có chi phòng
ngại, đó di-cơ.

ĐIỀU-THUYỀN NÓI.— *Chúa-công đã chẳng thương tưởng*
thiếp, còn ôm-ầm mà làm gì! (gạt ngang bỏ vào trong, Trát còn ngó
theo, thì Lý-Nhu bước vào)

LÝ-NHU NÓI.— *Bầm Thái-sư!*

ĐỒNG-TRÁT HỎI.— *Ngươi vào có việc chi?*

LÝ-NHU NÓI.— *Bầm, việc tôi nói với Thái-sư đó, nay được*
ngày tốt.

CA KIM-TIỀN

Thôi khà xin, ngài liệu toan
Sắm-sữa cho đem nạp Đieu-Thuyền.
Ngỗ Lữ-Bố sớm vầy cẩn-duyên
Muôn việc mời yên.

ĐỒNG-TRÁT : Suy-nghĩ cùn, nên khó liệu, xem ngở-ngàn
Ta với nó có tình cha con
Tình vây chẳng nên.

Rồi đây chỉnh e thiên-hạ
Chê rắng cang danh phạm nghĩa đó chẳng l

LÝ-NHU : Thôi đừng nghe tiếng nhỏ tiếng to

Lirõi hõng-nhan nó bén lâm đà !

ĐỒNG-TRÁT (giận) : Chó ta hỏi vậy, mi đành đưa vợ
Cho Lữ-Bố không ? tự đây vỉ hậu
Khuyên đừng nhiều chuyện.

NÓI LỐI.— Ta hỏi vậy chó, mi đành đưa vợ mi cho Lữ-Bố
không ? tự hậu còn nói đến chuyện ấy nữa thì ta chém.

LÝ-NHU (bước ra) NÓI.— Than ôi ! bọn ta phải chết về tay con
đàn-bà (Đi khuất, Điêu-Thuyền chạy ra)

ĐIỀU-THUYỀN NÓI.— Thôi thôi, tôi biết rồi, mưu này là
mưu của Lý-Nhu. Va với Lữ Ôn-Hầu là bạn thiết, muốn dặng bụng
nhau, nên xui làm chuyện phi nghĩa. Ôi trời đất ôi ! (nằm trên mình
Trát tay đập chơn đáy, khóc)

CA NAM AI

Chán biết thân tôi, long-đong lâm hồi
Nghĩ căn-sổ thêm thảm thương ôi !
Chúa-công đành lòng nào lợt phai
Chữ ái-ân nở phụ
Đi nghe theo lời người.
Này bày mưu bởi Lý-Nhu
Va đã tình với Lữ-Bố
Khiến thiếp phải xốn-xang lòng khuôn khuây
Có lý đâu như vậy
Dẫu cho duyên một ngày
Với nó cũng nghĩa mẹ tình con
Hằng ngày xem
Ý nó muốn tình mưu thảm
Nay mà ở chốn này đây
Nếu không ưng thìắt thân tôi sau này
Lữ-Bố toan mưu hại còn chi.

NÓI LỐI.— Nếu mà tôi còn ở chốn này, thì chắc có ngày Lữ-
Bố nó cũng toan mưu hâm-hại đó chúa-công !

ĐỒNG - TRÁT NÓI.— Thôi, ái-cơ chó có buồn-rầu, để ta hạ
linh xe giá về Mỵ-ô, trước cho khởi sanh sự lôi-thôi, sau được chung
cùng khoái-lạc. Chúng tướng : — (quân chạy ra năm bảy đứa) thính
linh đà nghé ! — dạ.

CA MA-ĐƠ-LONG

Này lời truyền quân
Bày tua khá gắn công sůa-sang.

Âu là cần nên
Lo xe giá ngỏ ta dời chør.
Phen này nào nong
Chi chi nữa tốn công ích gì
Thà lại xứ quê
Lo dưỡng nuôi nhà huyên lúc này.
Cái gánh giang-san thôi đành trút đi
Về xứ My-Ô an-nhàn cọng hưởng

ĐIỀU-THUYỀN: Tai nghe qua đẹp lòng xiết bao.

Mừng thay nay chúa-công quả thật tất tình
Trước lo báo hiếu cho yên
Ngỏ không hổ với lương-tâm
Sau cho phỉ chí trông-mong
Đôi ta chung cùng hiển-vinh
Còn hơn lo tình
Tranh-giành chi tốn hao công

TƯỚNG A: Nầy lời trên phân
Càng suy càng thêm kính mến

TƯỚNG B: Đời có chi, cho bằng hai chữ vinh-huê

TƯỚNG C: Đến nay mà ông tình lui gót
Lời xin kính chúc :

Lộ trình được chữ khương-ninh

CA RẬP: Đà truyền dạy xong
Thì mau bày ra nghi-tiết
Hầu có đưa
Lên đàng kịp lúc hôm mai
Vui lòng thay, được nhau, hiệp về quê.

VĂNG

VẠN-THÀNH-BAN

Vạn-Thành-Ban là gánh hát bộ kim-thời của cô sán HỒ-ANH-HUÊ ở Cần-thơ, đã từng hát chầu và hát rạp khắp lục châu, được khán-quan hoan-nghinh lắm.

Sơn-thủy đẹp, lờp-lang rành, đào kép thinh sắc đủ, nhứt là đồ mới tinh-anh.

Tám cái hình trong bỗn tuồng này là mượn bạn hát Vạn-thành-Ban chụp ra.

Vậy lục châu ai muốn hát chầu hay mua giàn hát rạp, xin viết thơ cho chủ gánh tại Cần-thơ, sẻ có tin hồi lập-tức.

Mme HỒ-ANH-HUÊ
Cần-bach.

TIỆM

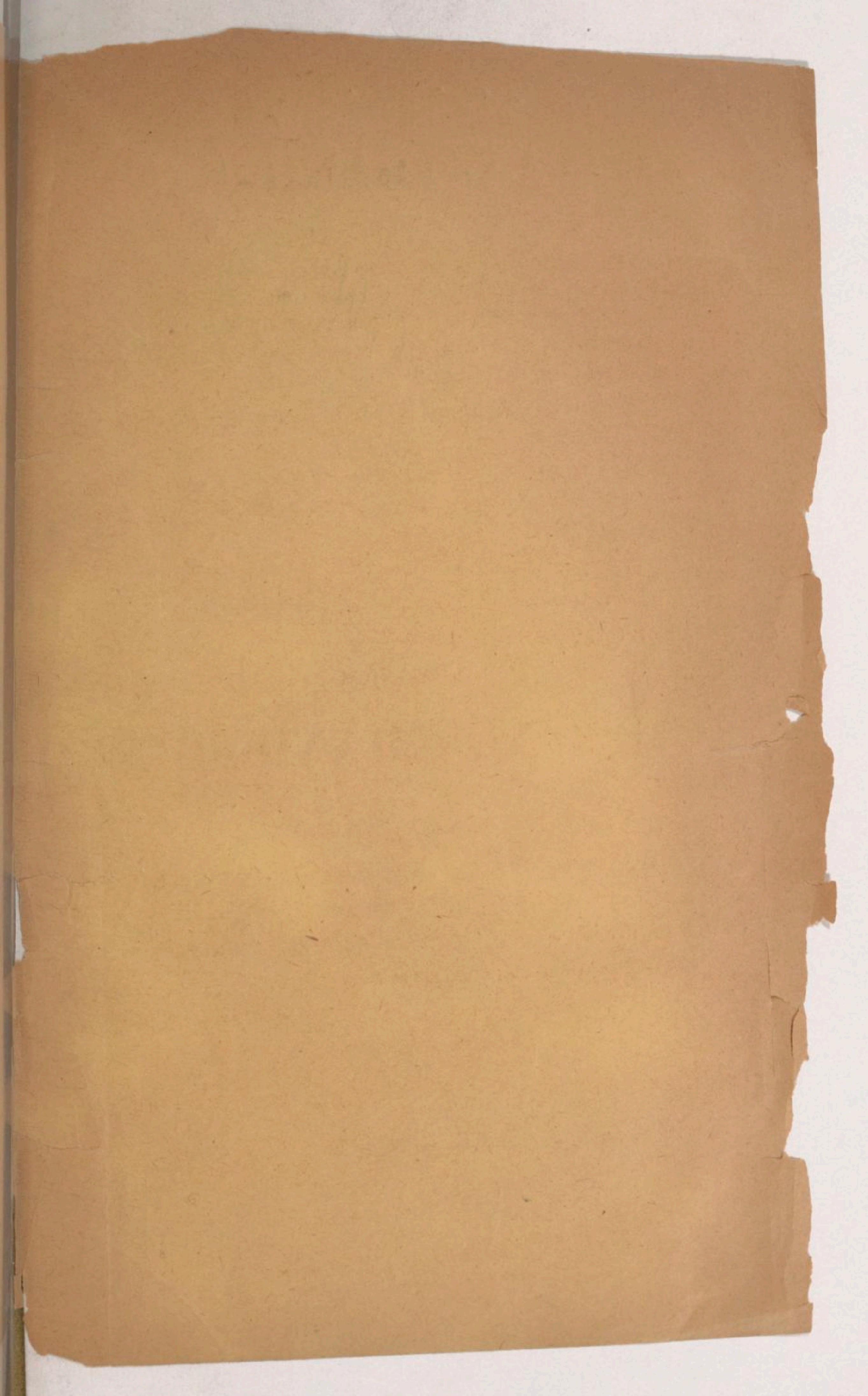
ĐƯỜNG-THÀNH-PHÁT

Nº 19, Rue Roland Garros, sau chợ mới Saigon

Bán ván gỗ đủ cỡ, bàn gỗ chun cầm-lai, tủ đứng, ghế ngồi, ghế thờ cần v.v.. Buôn bán tữ-tế một mực, được lòng tin của chư vị rất nhiều. Xin mời quí ông và quí bà đến viếng tiệm tôi một chuyến thì rõ.

Chủ-nhơn kinh cáo

DÉPÔT LÉGAL
timbre H. 090 exp
Séjour le 20 + 10 1926

